

6 ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ 3ΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ

20 ΣΥΝΕΔΡΙΟ, 1920

1.ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ, ΟΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΚΑΙ Η 3η ΔΙΕΘΝΗΣ

30 ΣΥΝΕΔΡΙΟ, 1921

2.Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΙ Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ (ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗΣ) ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΟΥ ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ

3.ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΥΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ (ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

40 ΣΥΝΕΔΡΙΟ, 1922

4.ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ , (ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

5.ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ

6.ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ 3ης Διεθνούς - 2ο συνέδριο 1920

ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ, ΟΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΚΑΙ Η 3η ΔΙΕΘΝΗΣ

3 Αυγούστου 1920

-I-

1. Τα συνδικάτα δημιουργήθηκαν από την εργατική τάξη, την περίοδο της ειρηνικής εξέλιξης του καπιταλισμού, σαν οργανώσεις μέσα από τις οποίες οι εργαζόμενοι πάλευαν να αυξήσουν την αξία της εργασίας τους στην αγορά εργασίας και να βελτιώσουν τις συνθήκες δουλειάς τους. Οι επαναστάτες μαρξιστές προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν την ιδεολογική επιρροή τους προκειμένου να ενώσουν τα συνδικάτα με το πολιτικό τμήμα του προλεταριάτου —τη Σοσιαλδημοκρατία— στον κοινό αγώνα για τον σοσιαλισμό. Στη διάρκεια του πολέμου, αποδείχτηκε ότι τα περισσότερα συνδικάτα αποτελούσαν μέρος του στρατιωτικού μηχανισμού της αστικής τάξης, καθώς τη βοήθησαν να εκμεταλλευτεί την εργατική τάξη και έχυσαν το αίμα του προλεταριάτου στο βωμό των συμφερόντων του καπιταλιστικού κέρδους. Με τον ίδιο τρόπο και για τους ίδιους λόγους, η διεθνής Σοσιαλδημοκρατία έδειξε, με ελάχιστες εξαιρέσεις, πως είναι μια οργάνωση που υπηρετεί τα συμφέροντα της αστικής τάξης και χαλιναγωγεί το προλεταριάτο και όχι ένα όργανο του επαναστατικού αγώνα του προλεταριάτου. Τα συνδικάτα στελεχωνόταν κυρίως από οργανωμένους εργάτες που ήταν ειδικευμένοι και καλύτερα αμειβόμενοι και των οποίων η πολιτική αντίληψη ήταν περιορισμένη λόγω της συντεχνιακής τους στενοκεφαλιάς και του γραφειοκρατικού μηχανισμού που τους απομόνωνε από τις μάζες. Αυτά τα συνδικάτα καθώς ήταν διεφθαρμένα από τους οπορτουνιστές αρχηγούς τους, πρόδωσαν όχι μόνο την υπόθεση της κοινωνικής επανάστασης αλλά ακόμα και την υπόθεση του αγώνα για την βελτίωση των όρων της ζωής των εργατών που εκπροσωπούσαν. Εγκατέλειψαν τον αγώνα κατά των εργοδοτών χάριν ενός προγράμματος διατήρησης της ειρήνης και της συμφωνίας με τους καπιταλιστές, με οποιοδήποτε κόστος. Τέτοια πολιτική ακολούθησαν εκτός από τις φιλελεύθερες ενώσεις της Αγγλίας και της Αμερικής και εκτός από τα λεγόμενα ελεύθερα «σοσιαλιστικά» συνδικάτα της Γερμανίας και της Αυστρίας, ακόμα και οι συνδικαλιστικές ενώσεις της Γαλλίας.

2. Οι οικονομικές συνέπειες του πολέμου, η πλήρης διάλυση της παγκόσμιας οικονομίας, η τρελή ακρίβεια, η εκτεταμένη χρησιμοποίηση της δουλειάς των γυναικών και των νέων, η επιδείνωση των συνθηκών στέγασης, όλα αυτά σπρώχνουν τις πλατιές μάζες του προλεταριάτου στην πάλη κατά του καπιταλισμού. Η πάλη αυτή παίρνει, όλο και περισσότερο, την έκταση και το χαρακτήρα μιας επαναστατικής πάλης που αντικειμενικός στόχος της είναι η καταστροφή του καπιταλιστικού συστήματος. Η αύξηση των μισθών, που κερδήθηκε με τον οικονομικό αγώνα του ενός ή του άλλου κομματιού της εργατικής τάξης, εξαλείφεται την επόμενη στιγμή από την άνοδο των τιμών. Πρόκειται για κάτι αναπόφευκτο. Η αστική τάξη των νικητριών χωρών καταστρέφει με την εκμεταλλευτική της πολιτική, την Κεντρική και την Ανατολική Ευρώπη. Η αστική τάξη είναι ανίκανη να οργανώσει την παγκόσμια οικονομία. Δεν μπορεί παρά να τη διαλύει αδιάκοπα. Οι πλατιές εργατικές μάζες που προηγουμένως έμεναν έξω από τα συνδικάτα, συρρέουν τώρα μέσα στις γραμμές τους καθώς βλέπουν ότι με αυτόν τον τρόπο θα νικήσουν στον οικονομικό τους αγώνα. Σε όλες αυτές τις καπιταλιστικές χώρες παρατηρείται μια γιγάντια αύξηση των μελών των συνδικάτων. Τα συνδικάτα οργανώνουν, τώρα πια, τις πλατιές μάζες και όχι μονάχα το πιο προχωρημένο τμήμα του προλεταριάτου. Οι μάζες μπαίνουν στα συνδικάτα ελπίζοντας ότι θα τα χρησιμοποιήσουν σαν όπλο στην πάλη τους. Οι ταξικές αντιφάσεις που ολοένα οξύνονται, αναγκάζουν τα συνδικάτα να οργανώσουν τις απεργίες που σήμερα σαν ένα μεγάλο κύμα κατακλύζουν όλον τον καπιταλιστικό κόσμο και διακόπτουν διαρκώς τη διαδικασία της καπιταλιστικής παραγωγής και ανταλλαγής. Καθώς οι τιμές αυξάνονται και μαζί μεγαλώνει η δική τους εξάντληση, οι εργατικές μάζες ανεβάζουν τις απαιτήσεις τους, ανατρέποντας έτσι τη βάση των καπιταλιστικών υπολογισμών — στοιχειώδη προϋπόθεση κάθε οργανωμένης οικονομίας. Τα συνδικάτα που στην διάρκεια του πολέμου επηρέαζαν τις εργατικές μάζες σύμφωνα με τα συμφέροντα της αστικής τάξης έχουν γίνει τώρα όργανα για την καταστροφή του καπιταλισμού.

3. Η παλιά συνδικαλιστική γραφειοκρατία και οι παλιές μορφές οργάνωσης των συνδικάτων εμποδίζουν αυτή τη μεταβολή με κάθε τρόπο. Η παλιά συνδικαλιστική γραφειοκρατία είναι έτοιμη να φτάσει στα άκρα για να κρατήσει τα συνδικάτα σαν οργανώσεις της εργατικής αριστοκρατίας: υπερασπίζεται τα καταστατικά που απαγορεύουν στους χαμηλόμισθους εργάτες την ένταξη στις συνδικαλιστικές οργανώσεις. Η παλιά συνδικαλιστική γραφειοκρατία εξακολουθεί να προσπαθεί να κλείσει τις απεργίες που κάθε μέρα και περισσότερο μετατρέπονται σε επαναστατικές συγκρούσεις ανάμεσα στην αστική τάξη και το προλεταριάτο. Επιζητά να βάλει στη θέση τους πολιτικές συμφωνίες και μια πολιτική μακροπρόθεσμων συμφωνιών, παρόλο που αυτά τα μέτρα έχουν χάσει πια κάθε νόημα μπροστά στις απίστευτες αυξήσεις των τιμών. Γίνεται προσπάθεια να υποχρεώσει τους εργάτες να δεχτούν την πολιτική των βιομηχανικών συμβουλίων και, με την βοήθεια του καπιταλιστικού κράτους, να βρει νομικά μέσα ώστε να εμποδίσει την απεργιακή δράση. Στις πιο κρίσιμες στιγμές του αγώνα, η γραφειοκρατία σπέρνει τη διχόνοια μέσα στις αγωνιζόμενες μάζες, εμποδίζοντας την ένωση των διαφόρων τμημάτων των εργατών σε έναν κοινό ταξικό κίνημα. Το έργο της γίνεται ευκολότερο λόγω του παραδοσιακού ομοιο-επαγγελματικού τρόπου οργάνωσης των συνδικάτων, που χωρίζει τους εργάτες ενός βιομηχανικού κλάδου σε απομονωμένες ομάδες, παρ' όλο που η διαδικασία της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης τους ενώνει. Ο παραδοσιακός τρόπος οργάνωσης έχει επιβιώσει χάρη στην ιδεολογική υπεροχή της παλιάς εργατικής αριστοκρατίας. Όμως, τώρα, η γενική κατάρρευση του καπιταλισμού καταστρέφει σταθερά ακόμα και τη θέση των διάφορων προνομιούχων τμημάτων του προλεταριάτου, ενώ και η εργατική αριστοκρατία χάνει τη συνοχή της. Συνοψίζοντας, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία διασπά τον μεγάλο χείμαρρο του εργατικού κινήματος σε αδύναμα ποταμάκια, υποκαθιστώντας τους γενικούς επαναστατικούς σκοπούς του κινήματος με μερικά, ρεφορμιστικά αιτήματα και εμποδίζοντας, γενικά, την μετατροπή της προλεταριακής πάλης σε επαναστατική πάλη για την καταστροφή του καπιταλισμού.

4. Πλήθη εργαζομένων συρρέουν στα συνδικάτα και ο οικονομικός αγώνας που εξαπολύουν τα συνδικάτα ενάντια στις επιθυμίες της γραφειοκρατίας, παίρνει επαναστατικό χαρακτήρα. Οι κομμουνιστές όλου του κόσμου οφείλουν να μπουκώσουν στα συνδικάτα ώστε να τα βοηθήσουν να εξελιχθούν σε όργανα που παλεύουν συνειδητά για την ανατροπή του καπιταλισμού και τη δημιουργία του κομμουνισμού. Όπου δεν υπάρχουν συνδικάτα, αυτοί πρέπει να πάρουν την πρωτοβουλία να τα δημιουργήσουν. Κάθε εκούσια αποχή από το συνδικαλιστικό κίνημα και κάθε τεχνητή απόπειρα δημιουργίας ξεχωριστών συνδικάτων αποτελεί τεράστιο κίνδυνο για το κομμουνιστικό κίνημα, εκτός κι αν κάτι τέτοιο καθίσταται απαραίτητο λόγω εξαιρετικά βίαιων ενεργειών εκ μέρους της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (όπως η διάλυση των επαναστατικών τοπικών παραρτημάτων των συνδικάτων από τις οπορτουνιστικές διοικήσεις) ή λόγω της υιοθέτησης από αυτήν μιας στενής πολιτικής αποκλεισμού, που εμποδίζει τις πλατιές μάζες των λιγότερο ειδικευμένων εργατών να μπουκώσουν μέσα στις οργανώσεις. Τέτοιου είδους πράξεις απειλούν να απομονώσουν τους πιο προχωρημένους πολιτικά και πιο συνειδητοποιημένους ταξικά εργάτες από τις μάζες που συμερίζονται τις κομμουνιστικές ιδέες. Απειλούν να αφήσουν τις μάζες στους οπορτουνιστές αρχηγούς τους, παίζοντας μ' αυτόν τον τρόπο το παιχνίδι της αστικής τάξης. Η αναποφασιστικότητα της εργατικής τάξης, η σύγχυση της όσον αφορά στη θεωρία, η ευκολία με την οποία επηρεάζεται από τα επιχειρήματα των οπορτουνιστών αρχηγών δεν μπορούν να υπερνικηθούν παρά μόνο στην πορεία της πάλης που αναπτύσσεται. Τα πλατύτερα στρώματα του προλεταριάτου πρέπει να κατανοήσουν μέσα από την εμπειρία τους —μέσα από τις δικές τους νίκες και τις δικές τους ήττες— ότι είναι αντικειμενικά αδύνατο να αποκτήσουν ανθρώπινες συνθήκες ζωής κάτω από το καπιταλιστικό σύστημα. Οι προχωρημένοι κομμουνιστές της εργατικής τάξης πρέπει να μάθουν όχι μόνο να εισάγουν τις κομμουνιστικές ιδέες στους εργάτες που συμμετέχουν σε οικονομικούς αγώνες, αλλά και να καθιερώνονται σαν οι πιο ικανοί αρχηγοί του οικονομικού αγώνα στα συνδικάτα. Μόνο έτσι θα μπορέσουν τα συνδικάτα να απαλλαγούν από τους οπορτουνιστές ηγέτες τους. Μόνο έτσι οι κομμουνιστές μπορούν να μπουκώσουν επικεφαλής του συνδικαλιστικού κινήματος και να το κάνουν ένα όργανο του επαναστατικού αγώνα για τον κομμουνισμό. Μόνο έτσι μπορούν να αποτρέψουν τον κατακερματισμό των συνδικάτων και να εγκαθιδρύσουν, στη θέση τους, βιομηχανικά σωματεία. Μόνο έτσι μπορούν να εξαλείψουν την γραφειοκρατία που είναι αποκομμένη από τις μάζες, και να την

αντικαταστήσουν μ' έναν μηχανισμό εργοστασιακών αντιπροσώπων και να αφήσουν στο κέντρο μόνο τις εντελώς απαραίτητες λειτουργίες.

5. Οι κομμουνιστές θεωρούν ότι οι στόχοι και η ζωή των συνδικαλιστικών οργανώσεων έχουν μεγαλύτερη σημασία από την εξωτερική μορφή που παίρνουν κι έτσι δεν πρέπει να διστάζουν να προκαλούν τη διάσπαση των συνδικαλιστικών οργανώσεων, εάν η άρνηση να το κάνουν θα ισοδυναμούσε με άρνηση να εμπλακούν στην επαναστατική δράση, μέσα στα συνδικάτα, στην προσπάθεια τους να τα μετατρέψουν σε όπλα του επαναστατικού αγώνα και με άρνηση να οργανώσουν τα τμήματα του προλεταριάτου που υφίστανται τη μεγαλύτερη εκμετάλλευση. Αλλά και όταν ακόμα μια τέτοια διάσπαση αποδεικνύεται αναγκαία, πρέπει να συντελείται μόνο όταν οι κομμουνιστές κατορθώσουν —μέσα από την ενεργή συμμετοχή τους στον οικονομικό αγώνα και από τον συνεπή αγώνα ενάντια στους οπορτουνιστές ηγέτες και τις τακτικές τους— να πείσουν τις πλατιές εργατικές μάζες ότι η διάσπαση επιχειρείται όχι για χάρη κάποιων μακρινών επαναστατικών σκοπών που οι μάζες δεν καταλαβαίνουν ακόμα, αλλά για χάρη των πιο άμεσων και συγκεκριμένων συμφερόντων της εργατικής τάξης και της ανάπτυξης του οικονομικού της αγώνα. Σε περίπτωση που η διάσπαση είναι αναγκαία, οι κομμουνιστές πρέπει συνεχώς και προσεκτικά να εξετάζουν τις τακτικές τους για να διασφαλίσουν ότι η διάσπαση δεν θα οδηγήσει στην απομόνωση των κομμουνιστών από τις εργατικές μάζες.

6. Όπου το συνδικαλιστικό κίνημα έχει ήδη χωριστεί σε μια οπορτουνιστική και σε μια επαναστατική πτέρυγα και όπου, όπως στην Αμερική, τα συνδικάτα που έχουν επαναστατικό αν και όχι κομμουνιστικό προσανατολισμό υπάρχουν δίπλα δίπλα με τα οπορτουνιστικά, εκεί οι κομμουνιστές πρέπει να υποστηρίξουν τα επαναστατικά συνδικάτα και να τα βοηθήσουν να ξεπεράσουν τις συνδικαλιστικές προλήψεις τους και να δεχτούν ένα κομμουνιστικό πρόγραμμα — τη μόνη αξιόπιστη πηγή καθοδήγησης στην πολυπλοκότητα του οικονομικού αγώνα. Όπου δημιουργούνται οργανώσεις, είτε μέσα είτε έξω από τα πλαίσια των συνδικάτων (όπως οι επιτροπές^ εργοστασιακών συνδικαλιστών ή οι εργοστασιακές επιτροπές), που αγωνίζονται ενάντια στις αντεπαναστατικές τάσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και υποστηρίζουν την αυθόρμητη, άμεση δράση του προλεταριάτου, εκεί οι κομμουνιστές πρέπει, αναμφισβήτητα, να παρέχουν τη μέγιστη υποστήριξη. Η υποστήριξη προς τα επαναστατικά συνδικάτα, ωστόσο, δεν πρέπει να οδηγεί τους κομμουνιστές στο να εγκαταλείπουν τα οπορτουνιστικά συνδικάτα που βρίσκονται σε κατάσταση έντονων ζυμώσεων και στο δρόμο της ταξικής πάλης. Αντίθετα, ενθαρρύνοντας την εξέλιξη των μαζικών συνδικάτων που βρίσκονται στο δρόμο του επαναστατικού αγώνα, οι κομμουνιστές μπορούν να ενώσουν τους συνδικαλισμένους εργαζόμενους, τόσο ιδεολογικά όσο και οργανωτικά, στον κοινό αγώνα για την καταστροφή του καπιταλισμού.

7. Στην εποχή της παρακμής του καπιταλισμού, ο οικονομικός αγώνας του προλεταριάτου μεταβάλλεται σε πολιτικό αγώνα πολύ γρηγορότερα απ' ότι στην εποχή της ειρηνικής καπιταλιστικής ανάπτυξης. Κάθε οικονομική σύγκρουση μεγάλης κλίμακας μπορεί να εξελιχθεί σε ανοιχτό επαναστατικό αγώνα, καθώς θέτει άμεσα τους εργάτες αντιμέτωπους με το ζήτημα της επανάστασης. Γι' αυτό, σε όλες τις φάσεις του οικονομικού αγώνα, οι κομμουνιστές πρέπει να ξεκαθαρίζουν στους εργάτες ότι ο αγώνας αυτός μπορεί να είναι νικηφόρος μόνο αν η εργατική τάξη νικήσει την καπιταλιστική τάξη σε ανοιχτό αγώνα και αρχίσει, αφού εγκαθιδρύσει τη δικτατορία της, την οικοδόμηση του Σοσιαλισμού. Κατά συνέπεια, οι κομμουνιστές πρέπει να πασχίζουν να δημιουργήσουν τη μεγαλύτερη δυνατή ενότητα μεταξύ των συνδικάτων και του κομμουνιστικού κόμματος και να υποτάξουν τα συνδικάτα στο κόμμα που αποτελεί την πρωτοπορία της εργατικής επανάστασης. Γι' αυτό τον σκοπό, οι κομμουνιστές οφείλουν να δημιουργούν κομμουνιστικές φράξιες σε κάθε συνδικάτο και σε κάθε εργοστασιακή επιτροπή και να τις χρησιμοποιούν για να αποκτήσουν την ιδεολογική και οργανωτική ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος.

1. Ο οικονομικός αγώνας του προλεταριάτου για την αύξηση των μισθών και για την γενική βελτίωση του επιπέδου ζωής των εργατικών μαζών, γίνεται όλο και λιγότερο αποτελεσματικός. Η οικονομική κρίση, που καταλαμβάνει τη μια χώρα μετά την άλλη και γίνεται όλο και πιο έντονη, κάνει φανερό, ακόμα και στους καθυστερημένους εργάτες, πώς δεν φτάνει μονάχα να αγωνίζονται για την αύξηση

του μισθού και την ελάττωση των ωρών δουλειάς, ότι η τάξη των καπιταλιστών δεν είναι ικανή να αποκαταστήσει την εθνική οικονομία και να εγγυηθεί στους εργάτες έστω και εκείνο το επίπεδο ζωής που απολάμβαναν πριν από τον παγκόσμιο πόλεμο. Απ' αυτήν την αυξανόμενη συνειδητοποίηση των εργατικών μαζών πηγάζει ο πόθος τους να δημιουργήσουν μια οργάνωση που θα μπορούσε να ξεκινήσει τον αγώνα για τη σωτηρία της οικονομίας. Απ' εδώ και οι εργοστασιακές επιτροπές που έχουν στόχο την άσκηση ελέγχου πάνω στην παραγωγή. Όλο και μεγαλύτερος αριθμός εργατών σε διάφορες χώρες υποστηρίζει αυτή την αυξανόμενη απαίτηση για εργοστασιακές επιτροπές. Η υιοθέτηση αυτού του αιτήματος μπορεί να εξηγηθεί από ποικίλους παράγοντες (την πάλη εναντίον της αντεπαναστατικής γραφειοκρατίας, τις απογοητεύσεις από τις συνδικαλιστικές ήττες, τον πόθο για την δημιουργία οργανώσεων που να αγκαλιάζουν όλους τους εργάτες) αλλά στο τέλος οδηγεί πάντα στην πάλη για τον έλεγχο της βιομηχανίας — το ιδιαίτερο ιστορικό καθήκον των εργοστασιακών επιτροπών. ΓΓ αυτό, είναι λανθασμένη η προσπάθεια οργάνωσης εργοστασιακών επιτροπών μόνο με εργάτες που ήδη αποδέχονται την αναγκαιότητα της δικτατορίας του προλεταριάτου. Αντίθετα, το κομμουνιστικό κόμμα πρέπει να οργανώνει όλους τους εργάτες γύρω από τα ζητήματα που εγείρει η οικονομική κρίση και να τους ελκύει στην πάλη για τη δικτατορία του προλεταριάτου πλαταίνοντας και βαθαινοντας τον αγώνα για τον εργατικό έλεγχο στην παραγωγή, αγώνα που όλοι τον καταλαβαίνουν.

2. Το κομμουνιστικό κόμμα θα μπορέσει να εκπληρώσει αυτό το καθήκον αν στην πορεία του αγώνα για τις εργοστασιακές επιτροπές, αυξήσει την συνειδητοποίηση των μαζών ότι είναι αδύνατη οποιαδήποτε συστηματική αποκατάσταση της οικονομίας στη βάση του καπιταλισμού και της υποδούλωσης των εργαζόμενων μαζών στο αστικό κράτος. Η οργάνωση της οικονομίας με βάση τα συμφέροντα των εργατικών μαζών είναι δυνατή μόνον όταν το κράτος βρίσκεται στα χέρια της εργατικής τάξης και όταν το δυνατό χέρι της εργατικής δικτατορίας βάζει μπρος την κατάργηση του καπιταλισμού και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

3. Ο άμεσος στόχος της πάλης των εργοστασιακών επιτροπών εναντίον του καπιταλισμού είναι να επιβάλλει τον εργατικό έλεγχο στην παραγωγή. Οι εργάτες κάθε εργοστασίου και κάθε βιομηχανικού κλάδου, ανεξάρτητα από το επάγγελμά τους, υποφέρουν από το σαμποτάρισμα της παραγωγής που διαπράττουν οι καπιταλιστές, οι οποίοι, συχνά, θεωρούν επικερδές να σταματήσουν την παραγωγή είτε για να εξαναγκάσουν τους λιμοκτονούντες εργάτες να συμμορφωθούν με τις σκληρότερες συνθήκες δουλειάς, ή για να γλιτώσουν από την υποχρέωση να κάνουν νέες επενδύσεις κεφαλαίων σε περιόδους γενικού πληθωρισμού. Η αμυντική πάλη ενάντια σ' αυτό το σαμποτάζ της παραγωγής από τους καπιταλιστές, ενώνει τους εργάτες, ανεξάρτητα από τις πολιτικές τους πεποιθήσεις, και γι' αυτό οι εργοστασιακές επιτροπές, εκλεγμένες από όλους τους εργάτες της εν λόγω επιχείρησης, είναι οι πιο πλατιές μαζικές οργανώσεις του προλεταριάτου. Η παράλυση της καπιταλιστικής οικονομίας, παρόλα αυτά, δεν είναι μόνο αποτέλεσμα της συνειδητής θέλησης των καπιταλιστών αλλά σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό, είναι προϊόν της αμείλικτης παρακμής του καπιταλισμού. ΓΓ αυτό, στον αγώνα ενάντια στις συνέπειες αυτής της παρακμής, οι εργοστασιακές επιτροπές πρέπει να προχωρήσουν πέρα από την ιδέα του ελέγχου στο επίπεδο της κάθε μιας επιχείρησης χωριστά — οι εργοστασιακές επιτροπές των μεμονωμένων εργοστασίων σύντομα θα βρεθούν αντιμέτωπες με την ανάγκη να επιβάλλουν τον εργατικό έλεγχο σε ολόκληρους κλάδους ή και στο σύνολο της βιομηχανίας. Και, επειδή η αστική τάξη και οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις θα απαντήσουν με τα πιο δραστικά μέτρα ενάντια σε κάθε προσπάθεια των εργατών να ελέγξουν τις προμήθειες των πρώτων υλών στα εργοστάσια και τις οικονομικές δραστηριότητες των εργοστασιαρχών, η πάλη για τον εργατικό έλεγχο οδηγεί στην πάλη για την εξουσία του προλεταριάτου.

4. Η προπαγάνδα για τις εργοστασιακές επιτροπές πρέπει να γίνεται με τρόπο που, στη συνείδηση των πιο πλατιών στρωμάτων των λαϊκών μαζών, ακόμα και εκείνων που δεν αποτελούν ακριβώς τμήμα του βιομηχανικού προλεταριάτου, να σχηματίζεται η πεποίθηση ότι υπεύθυνη για την κρίση είναι η αστική τάξη και ότι το προλεταριάτο, προωθώντας το αίτημα του εργατικού ελέγχου στην βιομηχανία, αγωνίζεται για την οργάνωση της παραγωγής και για την απάλειψη της κερδοσκοπίας, του χάους στη βιομηχανία και του πληθωρισμού. Καθήκον των κομμουνιστικών κομμάτων είναι: να αγωνίζονται για τον έλεγχο στην παραγωγή οργανώνοντας τον κόσμο γύρω από τα πιο άμεσα ζητήματα όπως η έλλειψη καύσιμων και η κρίση στις μεταφορές, να συνδέουν τα απομονωμένα τμήματα του

προλεταριάτου και να παίρνουν με το μέρος τους τις μεγάλες ομάδες της μικροαστικής τάξης που υφίστανται με πρωτοφανή τρόπο την οικονομική κρίση και που προλεταριοποιούνται με γρήγορο ρυθμό.

5. Οι εργοστασιακές επιτροπές δεν μπορούν να αντικαταστήσουν τα συνδικάτα. Μόνο στην πορεία της πάλης μπορούν να διευρυνθούν και έξω από το μεμονωμένο εργοστάσιο ή εργαστήριο ώστε να ενώσουν τους εργάτες στη βάση ολόκληρου του βιομηχανικού τομέα και να δημιουργήσουν ένα μηχανισμό ικανό να ηγηθεί ολόκληρου του αγώνα. Από τώρα κιόλας τα συνδικάτα είναι όργανα συγκεντρωτικά και μαχητικά. Δεν περιλαμβάνουν, ωστόσο, τόσο πλατιές μάζες εργαζομένων όσο οι εργοστασιακές επιτροπές που είναι πλατιές οργανώσεις προσιτές σ' όλο το εργατικό δυναμικό μιας επιχείρησης. Αυτές οι διαφορετικές λειτουργίες που επιτελούν οι εργοστασιακές επιτροπές και τα συνδικάτα είναι προϊόν της ιστορικής εξέλιξης της κοινωνικής επανάστασης. Τα συνδικάτα οργανώνουν σε εθνικό επίπεδο τις εργατικές μάζες για την πάλη γύρω από αιτήματα για αύξηση μισθών και ελάττωση των ωρών δουλειάς. Οι εργοστασιακές επιτροπές οργανώνουν τον αγώνα για το ξεπέρασμα της οικονομικής κρίσης και την επιβολή του εργατικού ελέγχου στην παραγωγή. Σε αυτόν παίρνουν μέρος όλοι οι εργάτες της επιχείρησης, αλλά η πάλη τους δεν παίρνει εθνικό χαρακτήρα, παρά μόνο σταδιακά. Οι κομμουνιστές οφείλουν να στηρίζουν την τάση μετατροπής των εργοστασιακών επιτροπών σε πυρήνες εργοστασιακών συνδικάτων, μόνο στο βαθμό που τα συνδικάτα υπερνικούν τις αντεπαναστατικές τάσεις της γραφειοκρατίας τους και γίνονται συνειδητά όργανα της επανάστασης.

6. Οι κομμουνιστές πρέπει να ενθαρρύνουν τόσο τα συνδικάτα όσο και τις εργοστασιακές επιτροπές να εξαπολύουν έναν αποφασιστικό αγώνα και να τους προσφέρουν τη γνώση και την κατανόηση των καλύτερων μεθόδων πάλης δηλαδή των κομμουνιστικών μεθόδων. Πρακτικά, αυτό συνεπάγεται ότι οι κομμουνιστές οφείλουν να υπάγουν τις εργοστασιακές επιτροπές και τα συνδικάτα στο κομμουνιστικό κόμμα, σαν βάση για τη δημιουργία ενός μαζικού προλεταριακού κινήματος και ενός ισχυρού, συγκεντρωτικού κόμματος του προλεταριάτου, που επηρεάζει όλες τις οργανώσεις της προλεταριακής πάλης και τις οδηγεί στο δρόμο της νίκης της εργατικής τάξης και, διαμέσου της δικτατορίας του προλεταριάτου, στον κομμουνισμό.

7. Οι κομμουνιστές, κάνοντας τα συνδικάτα και τις εργοστασιακές επιτροπές ισχυρά όπλα της επανάστασης, προετοιμάζουν αυτές τις οργανώσεις των μαζών για το μεγάλο καθήκον με το οποίο θα έρθουν αντιμέτωπες μετά την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου — το καθήκον να αποτελέσουν το κύριο στήριγμα της νέας οργάνωσης της οικονομικής ζωής σε σοσιαλιστική βάση. Τα συνδικάτα οργανωμένα σαν ενώσεις παραγωγής, με τη βοήθεια των εργοστασιακών επιτροπών και των εργοστασιακών πυρήνων, θα πληροφορούν τις εργαζόμενες μάζες για τις τρέχουσες παραγωγικές ανάγκες, θα προτείνουν τους πιο έμπειρους εργάτες για τις ηγετικές θέσεις στη διοίκηση της παραγωγής, θα ελέγχουν τη δουλειά των ειδικευμένων τεχνικών και, μαζί με τους αντιπροσώπους της εργατικής εξουσίας, θα καταρτίζουν και θα εκτελούν το σχέδιο της σοσιαλιστικής οικονομικής οικοδόμησης.

-III-

Ακόμα και σε καιρό ειρήνης τα συνδικάτα προσπάθησαν να εγκαθιδρύσουν μία διεθνή ένωση, σαν απάντηση στην πρακτική των καπιταλιστών, στη διάρκεια των απεργιών, να φέρνουν εργατικό δυναμικό από άλλες χώρες σαν απεργοσπάστες. Ωστόσο, πριν από τον πόλεμο, η Διεθνής των συνδικάτων είχε μόνο δευτερεύουσα σημασία, θεωρούσε ότι ο ρόλος της ήταν να φροντίζει για την οικονομική βοήθεια και να διεξάγει κοινωνικές στατιστικές και όχι να οργανώνει κοινούς αγώνες. Τα συνδικάτα καθοδηγούνταν από οπορτουνιστές που προσπαθούσαν να αποφύγουν οποιαδήποτε επαναστατική αντιπαράθεση σε διεθνή κλίμακα. Στη διάρκεια του πολέμου, οι οπορτουνιστές αρχηγοί των συνδικάτων υπηρέτησαν, ο καθένας στον τόπο του, τις αστικές τάξεις τους, και τώρα επιχειρούν να ανασυγκροτήσουν την Διεθνή των συνδικάτων για να τη χρησιμοποιήσουν σαν όπλο της αστικής τάξης στην άμεση πάλη της ενάντια στο προλεταριάτο. Με την καθοδήγηση του Λεγκέν, του Ζουό και του Κόμπερς, ιδρύουν ένα «Οργανισμό Εργασίας» που συνδέεται με την Κοινωνία των Εθνών, αυτό το όργανο του διεθνούς συστήματος καπιταλιστικής ληστείας. Επιχειρούν να στραγγαλίσουν, σε όλες τις χώρες, το απεργιακό κίνημα με νόμους που υποχρεώνουν τους εργαζόμενους να υποτάσσονται στη διαιτησία των αντιπροσώπων του καπιταλιστικού κράτους. Παντού συζητάνε με τους καπιταλιστές

συμφωνίες που θα παραχωρήσουν δικαιώματα στους ειδικευμένους εργάτες σε βάρος της αυξανόμενης ενότητας της εργατικής τάξης.

Έτσι, η Διεθνής του Άμστερνταμ αποτελεί υποκατάστατο της 2ης Διεθνούς των Βρυξελλών που χρεοκόπησε. Σε όλες τις χώρες, οι κομμουνιστές εργάτες που ανήκουν σε συνδικάτα πρέπει να πασχίσουν να δημιουργήσουν ένα διεθνές μαχητικό μέτωπο συνδικάτων. Τώρα το ζήτημα δεν είναι η οικονομική βοήθεια στη διάρκεια των απεργιών αλλά τα συνδικάτα και οι οργανώσεις των πλατύτερων μαζών να επεμβαίνουν και να βοηθούν κάθε εργατική τάξη που απειλείται και να εμποδίζουν την αστική τάξη της χώρας τους να παρέχει βοήθεια στην αστική τάξη της χώρας που βρίσκεται σε σύγκρουση με την εργατική της τάξη. Ο οικονομικός αγώνας του προλεταριάτου, σε όλες τις χώρες, γίνεται όλο και περισσότερο επαναστατικός. Συνεπώς, τα συνδικάτα οφείλουν να χρησιμοποιούν συνειδητά όλη τους την δύναμη για να στηρίζουν κάθε επαναστατικό αγώνα στη χώρα τους και στις άλλες χώρες. Για τον σκοπό αυτό πρέπει να δουλεύουν για τη μεγαλύτερη δυνατή συγκεντροποίηση της πάλης, σε εθνικό αλλά και σε διεθνές επίπεδο — προσχωρώντας στην Κομμουνιστική Διεθνή και δημιουργώντας έναν ενιαίο στρατό του οποίου τα διάφορα τμήματα θα στηρίζουν το ένα το άλλο στην κοινή τους πάλη.

(Στάλθηκε στην επιτροπή — πέρασε στις 5 Αυγούστου.)

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ 3ης Διεθνούς - 3ο συνέδριο 1921

"3ο Συνέδριο"

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΙ Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ (ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗΣ) ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΟΥ ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ

12 Ιουλίου 1921

-I-

Η μπουρζουαζία κρατάει την εργατική τάξη στη σκλαβιά όχι μόνο με την ωμή δύναμη αλλά και με την επιδέξια εξαπάτηση. Το σχολείο, η εκκλησία, το κοινοβούλιο, οι τέχνες, η φιλολογία, ο καθημερινός τύπος, όλα γίνονται στα χέρια της αστικής τάξης ισχυρά μέσα εξαπάτησης των εργατικών μαζών και διάδοσης των αστικών ιδεών μέσα στο προλεταριάτο.

Ανάμεσα στις αστικές ιδέες που η κυρίαρχη τάξη κατόρθωσε να ενσταλάξει μέσα στις εργαζόμενες μάζες, είναι και η ιδέα της ουδετερότητας των συνδικάτων — η αντίληψη ότι τα συνδικάτα είναι απολίτικες οργανώσεις και δεν πρέπει να ανήκουν σε κόμματα.

Στη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών, και ιδιαίτερα από το τέλος του ιμπεριαλιστικού πολέμου και μετά, τα συνδικάτα σε όλη την Ευρώπη και την Αμερική, έχουν γίνει οι μεγαλύτερες οργανώσεις του προλεταριάτου. Σε μερικά, μάλιστα, κράτη αγκαλιάζουν όλη την εργατική τάξη. Η αστική τάξη ξέρει πολύ καλά ότι στα αμέσως επόμενα χρόνια, η τύχη του καπιταλιστικού συστήματος θα εξαρτηθεί από το σε ποιον βαθμό θα απελευθερωθούν τα συνδικάτα από την αστική επιρροή. Γι' αυτό και οι μανιασμένες προσπάθειες της διεθνούς αστικής τάξης και των σοσιαλδημοκρατών λακέδων της να διατηρήσουν, με κάθε κόστος, την επιρροή της αστικής σοσιαλδημοκρατικής ιδεολογίας πάνω στα συνδικάτα.

Καθώς η αστική τάξη δεν μπορεί να καλέσει ανοιχτά τα εργατικά συνδικάτα να υποστηρίξουν τα αστικά κόμματα, τα πιέζει να μην υποστηρίξουν κανένα κόμμα, ούτε και το επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα. Ο μόνος στόχος της αστικής τάξης, ωστόσο, είναι να αποτρέψει τα συνδικάτα από το να υποστηρίξουν το κομμουνιστικό κόμμα.

Η αντίληψη ότι τα συνδικάτα πρέπει να είναι «ουδέτερα» και «απολίτικα» έχει πίσω της μεγάλη ιστορία. Για δεκαετίες, τα συνδικάτα της Μεγάλης Βρετανίας, της Γερμανίας, της Αμερικής και άλλων

χωρών πίστευαν αυτήν την αντίληψη. Τα κληροκρατούμενα χριστιανικά συνδικάτα, οι ηγέτες των αστικών συνδικάτων τύπου Χιρς-Ντάνκερ, τα αξιοσέβαστα και ειρηνόφιλα βρετανικά συνδικάτα, τα μέλη των ελεύθερων συνδικάτων της Γερμανίας και πολλοί συνδικαλιστές, όλοι κατέληξαν να την αποδέχονται. Οι Λεγκέν, Κόμπερς, Ζουό, κ.λπ. κήρυσσαν για χρόνια την ουδετερότητα.

Στην πραγματικότητα, τα συνδικάτα ποτέ δεν υπήρξαν, ούτε και θα μπορούσαν να υπάρξουν, ουδέτερα ακόμα κι αν το είχαν προσπαθήσει. Η ουδετερότητα δεν βλάπτει απλώς την εργατική τάξη αλλά είναι και απραγματοποίητη. Στην πάλη ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, καμιά μαζική εργατική οργάνωση δεν μπορεί να παραμείνει ουδέτερη. Επομένως τα συνδικάτα δεν μπορούν να μείνουν αμερόληπτα στη σχέση τους με τα αστικά κόμματα και τα κόμματα του προλεταριάτου. Οι ηγέτες της αστικής τάξης το ξέρουν πολύ καλά. Αλλά όπως η αστική τάξη έχει ανάγκη να πιστεύουν οι μάζες στην μετά θάνατον ζωή, έχει επίσης ανάγκη να πιστεύουν ότι τα συνδικάτα μπορούν να είναι απολίτικες οργανώσεις και ουδέτερες απέναντι στο εργατικό κομμουνιστικό κόμμα. Για να μπορεί η μπουρζουαζία να διατηρεί την εξουσία της και να ξεζουμίζει τους εργάτες για να τους αποσπάσει την υπεραξία, δεν έχει ανάγκη μόνο τους παπάδες, τους αστυνομικούς, τους στρατηγούς και τους πληροφοριοδότες αλλά και τους γραφειοκράτες συνδικαλιστές και τους «εργατοπατέρες» που μαθαίνουν στους συνδικαλιστές τις αρετές της ουδετερότητας και της αποχής από τον πολιτικό αγώνα.

Ακόμα και πριν το ξέσπασμα του ιμπεριαλιστικού πολέμου, οι περισσότεροι πολιτικά μορφωμένοι εργάτες της Ευρώπης και της Αμερικής είχαν αρχίσει να διακρίνουν τι κρυβόταν πίσω από την αντίληψη της ουδετερότητας. Όσο οι ταξικές αντιφάσεις βάθαιναν, τόσο πιο φανερή γινόταν η ανεπάρκεια αυτής της θεωρίας. Όταν άρχισε το ιμπεριαλιστικό μακελειό οι παλιοί ηγέτες των συνδικάτων αναγκάστηκαν να πετάξουν τη μάσκα της ουδετερότητας και να πάρει ο καθένας τους ανοιχτά το μέρος της δικής του μπουρζουαζίας.

Στη διάρκεια του ιμπεριαλιστικού πολέμου, οι σοσιαλδημοκράτες και οι συνδικαλιστές που για χρόνια ολόκληρα κήρυσσαν ότι τα συνδικάτα ήταν απολίτικα, έθεσαν τις οργανώσεις τους στην υπηρεσία της δολοφονικής πολιτικής των αστικών κομμάτων. Αυτοί που χθες κήρυτταν την ουδετερότητα των συνδικάτων, έγιναν σήμερα κοινοί πράκτορες του τάδε ή του δείνα πολιτικού κόμματος, κόμματος όμως της αστικής τάξης και όχι της εργατικής.

Από τότε που τέλειωσε ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος, αυτοί οι ίδιοι σοσιαλδημοκράτες και συνδικαλιστές ηγέτες προσπαθούν και πάλι να κρυφτούν πίσω από τη μάσκα της συνδικαλιστικής ουδετερότητας. Τώρα που πέρασε ο κίνδυνος του πολέμου, αυτοί οι πράκτορες της αστικής τάξης προσαρμόζονται στη νέα κατάσταση και προσπαθούν να βγάλουν τους εργάτες από τον επαναστατικό δρόμο και να τους μπάσουν σ' εκείνον που συμφέρει μόνο τη μπουρζουαζία.

Η οικονομία και η πολιτική είναι άρρηκτα δεμένες. Αυτός ο δεσμός είναι ιδιαίτερα στενός σε εποχές όπως η σημερινή. Δεν υπάρχει ούτε ένα σημαντικό ζήτημα της πολιτικής ζωής που να μην πρέπει να ενδιαφέρει τόσο το εργατικό κόμμα όσο και τα συνδικάτα του προλεταριάτου. Παρομοίως, δεν υπάρχει σημαντικό οικονομικό ζήτημα που να μην πρέπει να ενδιαφέρει τόσο το συνδικάτο όσο και το εργατικό κόμμα.

Όταν στη Γαλλία η ιμπεριαλιστική κυβέρνηση επιστρατεύει ορισμένες κλάσεις για να καταλάβουν το λεκανοπέδιο του Ρουρ και να τσακίσουν τη Γερμανία, είναι δυνατόν το γαλλικό προλεταριάτο και το γαλλικό συνδικαλιστικό κίνημα να πουν ότι πρόκειται για αυστηρά πολιτικό ζήτημα που δεν αφορά τα συνδικάτα; Είναι δυνατόν ένας επαναστάτης γάλλος συνδικαλιστής να παραμείνει ουδέτερος σ' ένα τέτοιο ζήτημα; Ή, για να πάρουμε ένα άλλο παράδειγμα, αν στην Βρετανία αναπτυχθεί ένα καθαρά οικονομικό κίνημα όπως η τελευταία απεργία των ανθρακωρύχων, μπορεί το κομμουνιστικό κόμμα να πει ότι πρόκειται απλώς για ένα συνδικαλιστικό ζήτημα που δεν το αφορά; Την ώρα που εκατομμύρια άνεργοι βρίσκονται μπροστά σ' έναν αγώνα ενάντια στην φτώχεια και την ανάγκη, όταν πρέπει να τεθεί το ζήτημα της επίταξης των σπιτιών της αστικής τάξης για να αντιμετωπιστεί ως ένα βαθμό η έλλειψη στέγης, όταν πλατιές μάζες εργατών αναγκάζονται από τις συνθήκες να εξετάσουν το ζήτημα του εξοπλισμού του προλεταριάτου, όταν στη μια χώρα μετά την άλλη οι εργάτες οργανώνουν την κατάληψη των εργοστασίων — το να λέμε σε τέτοιες ώρες ότι τα συνδικάτα δεν πρέπει να ανακατεύονται στον πολιτικό αγώνα κι ότι πρέπει να μένουν ουδέτερα απέναντι σε όλα τα πολιτικά κόμματα σημαίνει στην πράξη ότι μπαίνουμε στην υπηρεσία της μπουρζουαζίας.

Παρά την ποικιλία των ονομασιών τους, τα πολιτικά κόμματα της Ευρώπης και της Αμερικής μπορούν στο σύνολο τους να διαιρεθούν σε τρεις ομάδες: 1) στα κόμματα της αστικής τάξης, 2) στα μικροαστικά κόμματα (κυρίως τα σοσιαλδημοκρατικά), 3) στα κόμματα του προλεταριάτου (τα κομμουνιστικά κόμματα). Τα συνδικάτα που διακηρύσσουν ότι είναι «ουδέτερα» απέναντι σ' αυτές τις τρεις ομάδες κομμάτων δεν κάνουν στην πράξη τίποτε άλλο παρά να στηρίζουν τη μικροαστική και αστική τάξη.

- II -

Η συνδικαλιστική Διεθνής του Άμστερνταμ είναι η οργάνωση στην οποία συναντήθηκαν και έδωσαν τα χέρια η 2η και η 2^{1/2} Διεθνής. Αυτή την οργάνωση η παγκόσμια μπουρζουαζία την αντικρίζει με ελπίδα και εμπιστοσύνη. Η ουδετερότητα των συνδικάτων αποτελεί τη βασική αρχή της Συνδικαλιστικής Διεθνούς του Άμστερνταμ. Δεν είναι τυχαίο ότι η μπουρζουαζία και οι λακέδες της —οι σοσιαλδημοκράτες και οι δεξιόι συνδικαλιστές— προσπαθούν να ξανασυγκεντρώσουν τις εργατικές μάζες της Δυτικής Ευρώπης και της Αμερικής κάτω από το σύνθημα της ουδετερότητας των συνδικάτων. Η 2η Διεθνής που πέρασε πιο ανοιχτά στο πλευρό της μπουρζουαζίας, κατέρρευσε πλήρως, ενώ η Διεθνής του Άμστερνταμ που προσπαθεί, και πάλι, να κρύψει το πραγματικό της πρόσωπο πίσω από τη μάσκα της ουδετερότητας, σημειώνει ακόμα κάποια επιτυχία. Κάτω από τη σημαία της ουδετερότητας, η Συνδικαλιστική Διεθνής του Άμστερνταμ φέρνει σε πέρας τις πιο δύσκολες και τις πιο βρώμικες αποστολές της μπουρζουαζίας. Για παράδειγμα, η απεργία των ανθρακωρύχων στη Βρετανία συντρίφτηκε από τον διαβόητο Τ. Χ. Τόμας, που είναι ο πρόεδρος της 2ης Διεθνούς και ένας από τους πιο γνωστούς ηγέτες της Συνδικαλιστικής Διεθνούς του Άμστερνταμ. Η Διεθνής του Άμστερνταμ είναι συνεργός στην περικοπή των εργατικών μισθών και στην οργανωμένη ληστεία των γερμανών εργατών για να πληρωθούν οι αμαρτίες της ιμπεριαλιστικής γερμανικής μπουρζουαζίας.

Οι ηγέτες των εργατών (Λέιπαρτ, Γκράσμαν, Αλμπέρ Τομά Ζουό, Τ. Χ. Τόμας, Βίσελ, Μπάουερ, Ρόμπερτ Σμιτ) συμφώνησαν σ' έναν καταμερισμό εργασίας. Κάποιοι απ' αυτούς που υπήρξαν ηγέτες συνδικάτων, συμμετέχουν σήμερα στις αστικές κυβερνήσεις με την ιδιότητα των υπουργών, των κυβερνητικών επιτρόπων, κ.λπ., ενώ άλλοι, της ίδιας ποιότητας με τους προηγούμενους, είναι επικεφαλής της Συνδικαλιστικής Διεθνούς του Άμστερνταμ και κηρύττουν στους συνδικαλισμένους εργάτες την ουδετερότητα στους πολιτικούς αγώνες.

Η Συνδικαλιστική Διεθνής του Άμστερνταμ αποτελεί σήμερα το κύριο στήριγμα του παγκόσμιου καπιταλισμού. Είναι αδύνατο να διεξαχθεί με επιτυχία ο αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό, αν δεν κατανοήσουμε την αναγκαιότητα να αντιπαλέψουμε αυτήν την αντίληψη ότι τα συνδικάτα είναι απολίτικες και ουδέτερες οργανώσεις. Πριν βρούμε τις πιο αποτελεσματικές μεθόδους πάλης ενάντια στην Διεθνή του Άμστερνταμ, χρειάζεται πρώτα και κύρια να καθορίσουμε καθαρά και με ακρίβεια τις σχέσεις ανάμεσα στο κόμμα και τα συνδικάτα, σε κάθε χώρα.

- III -

Το κομμουνιστικό κόμμα είναι η πρωτοπορία του προλεταριάτου. Τα μέλη του έχουν κατανοήσει πλήρως με ποιον τρόπο πρόκειται να απελευθερωθεί το προλεταριάτο από την καπιταλιστική καταπίεση και έχουν αποδεχτεί, συνειδητά, το κομμουνιστικό πρόγραμμα.

Τα συνδικάτα είναι μαζικές οργανώσεις του προλεταριάτου. Εξελίσσονται ολοένα και πιο πολύ σε οργανώσεις που ενώνουν όλους τους εργάτες ενός δεδομένου κλάδου της βιομηχανίας. Περιλαμβάνουν στις γραμμές τους όχι μόνο αφοσιωμένους κομμουνιστές αλλά και εργάτες με ελάχιστο ενδιαφέρον για την πολιτική καθώς και εργάτες πολιτικά καθυστερημένους, που μόνο βαθμιαία και μέσα από την εμπειρία τους φτάνουν να καταλάβουν τι σημαίνει κομμουνισμός.

Ο ρόλος των συνδικάτων διαφέρει, από πολλές απόψεις, ανάλογα με το στάδιο στο οποίο έχει φτάσει η επανάσταση. Σε κάθε στάδιο, όμως, παραμένουν οργανώσεις που συγκεντρώνουν πλατύτερα στρώματα των μαζών από το Κόμμα. Η σχέση τους με αυτό, μοιάζει ως ένα βαθμό με το ρόλο της περιφέρειας απέναντι στο κέντρο. Πριν από την κατάκτηση της εξουσίας, τα πραγματικά επαναστατικά συνδικάτα οργανώνουν τους εργάτες κυρίως σε οικονομική βάση, προκειμένου να αγωνιστούν για κατακτήσεις που είναι δυνατές στον καπιταλισμό. Ο κύριος στόχος όλης της δράσης τους, ωστόσο, πρέπει να είναι η οργάνωση του προλεταριακού αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού μέσω της προλεταριακής επανάστασης.

Κατά τη διάρκεια της επανάστασης, τα πραγματικά επαναστατικά συνδικάτα δουλεύουν σε στενή συνεργασία με το κόμμα. Οργανώνουν τις μάζες για να επιτεθούν στα προπύργια του καπιταλισμού και έχουν την ευθύνη να βάλουν τα θεμέλια της σοσιαλιστικής παραγωγής. Μετά την κατάληψη και τη σταθεροποίηση της εξουσίας, η οικονομική οργάνωση γίνεται το επίκεντρο της δράσης των συνδικάτων. Αφιερώνουν σχεδόν όλες τους τις δυνάμεις στην οργάνωση της οικονομίας σε σοσιαλιστική βάση και μετατρέπονται, αποτελεσματικά, σε ένα πραγματικό σχολείο του κομμουνισμού. Κατά τη διάρκεια αυτών των τριών σταδίων της πάλης, τα συνδικάτα οφείλουν να υποστηρίξουν την προλεταριακή πρωτοπορία —το κομμουνιστικό κόμμα— που καθοδηγεί τον προλεταριακό αγώνα. ΓΓ αυτόν τον σκοπό, οι κομμουνιστές και οι συμπαθούντες τους πρέπει να οργανώσουν πυρήνες μέσα στα συνδικάτα. Αυτοί οι πυρήνες είναι πλήρως υποταγμένοι σ' ολόκληρο το κομμουνιστικό κόμμα.

Η τακτική για την δημιουργία κομμουνιστικών πυρήνων μέσα σε κάθε συνδικάτο, όπως διατυπώθηκε από το 2ο Παγκόσμιο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, αποδείχτηκε σωστή τη χρονιά που πέρασε. Έδωσε σημαντικά αποτελέσματα στη Γερμανία, τη Βρετανία, τη Γαλλία, την Ιταλία και σε πολλές άλλες χώρες. Το γεγονός ότι σημαντικός αριθμός των λιγότερο έμπειρων εργατών, αποχωρεί τώρα τελευταία από τα ελεύθερα συνδικάτα της Γερμανίας εξαιτίας της απογοήτευσης τους επειδή δεν κερδίζουν κανένα άμεσο πλεονέκτημα από τη συμμετοχή τους σ' αυτά, δεν πρέπει να μεταβάλλει τη θέση που πήρε η Κομμουνιστική Διεθνής, με βάση τις αρχές της, στο ζήτημα της συμμετοχής των κομμουνιστών στο συνδικαλιστικό κίνημα. Το καθήκον των κομμουνιστών είναι να εξηγήσουν στο προλεταριάτο ότι τα προβλήματα του δεν θα λυθούν αν εγκαταλείψουν τα παλιά συνδικάτα για να δημιουργήσουν καινούργια ή αν μείνουν έξω από αυτά, αλλά αν τα επαναστατικοποιήσουν, απαλλάσσοντας τα από τη ρεφορμιστική επιρροή και τους προδότες ρεφορμιστές ηγέτες, και αν τα μετατρέψουν σε πραγματικά προπύργια του επαναστατικού προλεταριάτου.

- IV -

Στην περίοδο που μας έρχεται, το κύριο καθήκον όλων των κομμουνιστών είναι να διεξάγουν ένα σταθερό και ρωμαλέο αγώνα για να κατακτήσουν την πλειοψηφία των συνδικαλισμένων. Οι κομμουνιστές δεν πρέπει να αποθαρρύνονται από τις αντιδραστικές τάσεις που εκδηλώνουν σήμερα τα εργατικά συνδικάτα αλλά πρέπει να προσπαθούν να υπερνικήσουν όλη την αντίσταση και, με την ενεργητική συμμετοχή τους στους καθημερινούς αγώνες, να κερδίσουν τα συνδικάτα με το μέρος του κομμουνισμού. Το πραγματικό μέτρο για την εκτίμηση της δύναμης ενός κομμουνιστικού κόμματος είναι η επιρροή που ασκεί πάνω στη μάζα των συνδικαλισμένων εργατών. Το κόμμα πρέπει να μάθει πως να ασκεί επιρροή στα συνδικάτα, χωρίς να μπαίνει στον πειρασμό να τα κηδεμονεύσει. Μόνο οι κομμουνιστικοί πυρήνες στα διάφορα συνδικάτα υπόκεινται στον έλεγχο του κόμματος ενώ το ίδιο το συνδικάτο είναι ανεξάρτητο από κάθε έλεγχο. Οι κομμουνιστές οφείλουν να στηριχθούν στην επίμονη, ανιδιοτελή και έξυπνη δουλειά των κομμουνιστικών πυρήνων μέσα στα συνδικάτα, προκειμένου να κάνουν τα συνδικάτα στο σύνολο τους, πρόθυμα και έτοιμα να ακολουθήσουν τις συμβουλές τους.

Στη Γαλλία, τα συνδικάτα διανύουν σήμερα μια περίοδο υγιούς ζύμωσης. Η εργατική τάξη, μετά την κρίση στις γραμμές της, αρχίζει σταδιακά να ανακτά τις δυνάμεις της και μαθαίνει να αναγνωρίζει την προδοσία των σοσιαλρεφορμιστών και των συνδικαλιστών.

Μερικοί από τους επαναστάτες Συνδικαλιστές, στη Γαλλία, είναι ακόμα προκατειλημμένοι απέναντι στην ιδέα του πολιτικού αγώνα και του προλεταριακού πολιτικού κόμματος. Εξακολουθούν να συμφωνούν με την αρχή της πολιτικής ουδετερότητας όπως αυτή εκφράστηκε το 1906 στον γνωστό «Χάρτη της Αμιένης». Αυτή η σφαλερή και τρωτή θέση που υιοθετεί μια πτέρυγα των επαναστατών Συνδικαλιστών μπορεί να εγκυμονεί πολλούς κινδύνους για το κίνημα. Αν αυτή η πτέρυγα κατόρθωνε να αποκτήσει την πλειοψηφία στα συνδικάτα, δεν θα ήξερε πώς να δράσει και θα ήταν ανίσχυρη απέναντι στους πράκτορες του κεφαλαίου, τους Ζουό, τους Ντεμου-λέν, κ.λπ.

Οι επαναστάτες Συνδικαλιστές δεν θα έχουν μια σταθερή γραμμή έως ότου το Κομμουνιστικό Κόμμα αναπτύξει μια συνεπή πολιτική. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας πρέπει να επιδιώξει να συνεργαστεί φιλικά με τους πιο προχωρημένους πολιτικά, επαναστάτες Συνδικαλιστές. Ωστόσο, είναι βασικό το Κόμμα να στηρίζεται κυρίως στα δικά του μέλη, συγκροτώντας κομμουνιστικούς πυρήνες όπου έχει δύο ή τρία μέλη. Πρέπει επίσης να ξεκινήσει, άμεσα, μια καμπάνια εναντίον της ουδετερότητας. Με τον πιο φιλικό αλλά και τον πιο αποφασιστικό τρόπο, το Κόμμα πρέπει να εξηγεί τις λανθασμένες πλευρές του

επαναστατικού αναρχοσυνδικαλισμού. Μόνο μ' αυτόν τον τρόπο μπορεί να επαναστατικοποιηθεί το γαλλικό συνδικαλιστικό κίνημα και να πραγματοποιηθεί η στενή συνεργασία του με το Κόμμα.

Στην *Ιταλία*, η κατάσταση έχει ορισμένες ιδιαίτερες πλευρές. Τα απλά μέλη των συνδικάτων είναι επαναστάτες αλλά η ηγεσία της Συνομοσπονδίας της Εργασίας (Confederazione del Lavoro) βρίσκεται στα χέρια των πωρωμένων ρεφορμιστών και κεντριστών, που βλέπουν με συμπάθεια τη Διεθνή του Άμστερνταμ. Κατά συνέπεια, το πρώτο καθήκον των ιταλών κομμουνιστών είναι να οργανώσουν μέσα στα συνδικάτα, έναν σταθερό αγώνα γύρω από τα καθημερινά ζητήματα και να αποκαλύπτουν συστηματικά και υπομονετικά την προδοσία και την αναποφασιστικότητα των ηγετών ώστε μ' αυτό τον τρόπο να αποσπάσουν τα συνδικάτα από τον έλεγχο τους.

Οι ιταλοί κομμουνιστές πρέπει να υιοθετήσουν απέναντι στους επαναστάτες (αναρχο)συνδικαλιστές την ίδια στάση που έχουν και οι γάλλοι κομμουνιστές.

Στην *Ισπανία* το συνδικαλιστικό κίνημα δείχνει ιδιαίτερα επαναστατικό αλλά δεν έχει έναν σαφώς καθορισμένο στόχο. Το Κομμουνιστικό Κόμμα είναι νέο ακόμα και σχετικά αδύναμο. Οι κομμουνιστές πρέπει να κάνουν ότι είναι δυνατόν για να εξασφαλίσουν μια σταθερή βάση μέσα στα συνδικάτα, παρέχοντας ενεργητική υποστήριξη και συμβουλές, διεξάγοντας μια έντονη καμπάνια μέσα στα συνδικάτα και δημιουργώντας σταθερούς δεσμούς ανάμεσα στο Κόμμα τους και τα συνδικάτα, σαν πρώτο βήμα προς την κοινή οργάνωση όλων των αγώνων.

Γεγονότα μεγάλης σημασίας συμβαίνουν στο *βρετανικό* συνδικαλιστικό κίνημα. Τα συνδικάτα υιοθετούν γοργά έναν επαναστατικό προσανατολισμό. Το μαζικό κίνημα αναπτύσσεται και οι παλιοί ηγέτες των συνδικάτων παραμερίζονται βίαια. Το Κόμμα πρέπει να καταβάλει τις μεγαλύτερες προσπάθειες για να σταθεροποιηθεί μέσα στα μεγάλα συνδικάτα (όπως αυτό των ανθρακωρύχων, κ.λπ.). Τα μέλη του κόμματος πρέπει να είναι δραστήρια μέσα στα συνδικάτα τους και πρέπει με επίμονη και σκληρή δουλειά να διευρύνουν την επιρροή του κομμουνισμού. Πρέπει να γίνει κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να σφυρηλατηθούν πιο στενές σχέσεις με τις μάζες.

Η ίδια επαναστατική διαδικασία εξελίσσεται και στην *Αμερική*, αν και με πιο αργό ρυθμό. Σε καμιά περίπτωση οι κομμουνιστές δεν πρέπει να εγκαταλείψουν την αντιδραστική Ομοσπονδία της Εργασίας (Federation of Labour) [αποτελούνταν κυρίως από ειδικευμένους εργάτες]. Αντίθετα, πρέπει να επιδιώξουν να αποκτήσουν βάσεις στα παλιά συνδικάτα με στόχο να τα επαναστατικοποιήσουν. Ζωτικής σημασίας είναι η συνεργασία τους με τα μέλη των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (I.W.W.) που βλέπουν με μεγαλύτερη συμπάθεια το Κόμμα. Αυτό, ωστόσο, δεν αποκλείει τη διαφωνία με τις πολιτικές θέσεις των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου.

Στην *Ιαπωνία* αναπτύσσεται αυθόρμητα ένα ισχυρό συνδικαλιστικό κίνημα αλλά ως τώρα δεν έχει ακόμα εμφανιστεί κάποια σαφής ηγεσία. Οι γιαπωνέζοι κομμουνιστές πρέπει να στηρίξουν αυτό το κίνημα και να ασκήσουν μαρξιστική επιρροή σ' αυτό.

Στην *Τσεχοσλοβακία* το Κόμμα μας έχει με το μέρος του την πλειοψηφία της εργατικής τάξης αλλά το συνδικαλιστικό κίνημα παραμένει ακόμα, σε μεγάλο βαθμό, στα χέρια των σοσιαλπατριωτών και εκτός απ' αυτό είναι διασπασμένο με βάση τις εθνικότητες. Αυτή η κατάσταση οφείλεται στην φτωχή οργάνωση μας και στην αναποφασιστικότητά μας. Το κόμμα πρέπει να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να βελτιώσει την κατάσταση και να κατακτήσει την ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος. Είναι απολύτως απαραίτητο να δημιουργηθούν κομμουνιστικοί πυρήνες στα συνδικάτα καθώς και ένα κεντρικό συνδικαλιστικό όργανο για τους κομμουνιστές όλων των εθνικοτήτων. Χρειάζεται, επίσης, να γίνει κάθε δυνατή προσπάθεια για να ενωθούν τα διάφορα συνδικάτα που έχουν διαιρεθεί για πολιτικούς λόγους.

Στην *Αυστρία* και το *Βέλγιο* οι σοσιαλπατριώτες κατάφεραν με επιδέξια να αποκτήσουν σημαντική επιρροή πάνω στα συνδικάτα. Σε αυτές τις δύο χώρες, το συνδικαλιστικό κίνημα αποτελεί το κύριο πεδίο του αγώνα και κατά συνέπεια οι κομμουνιστές πρέπει να στρέψουν όλη την προσοχή τους σ' αυτόν τον τομέα δράσης.

Στη *Νορβηγία* το Κόμμα έχει με το μέρος του την πλειοψηφία των εργατών και τώρα πρέπει να ενισχύσει τη θέση του στα συνδικάτα και να απαλλάξει την ηγεσία τους από τα κεντριστικά στοιχεία.

Στη *Σουηδία*, το Κόμμα έχει να αντιπαλέψει όχι μόνο το ρεφορμισμό, αλλά και τα μικροαστικά ρεύματα που υπάρχουν μέσα στο σοσιαλιστικό κίνημα.

Στη Γερμανία, το Κόμμα βρίσκεται στο σωστό δρόμο για τη σταδιακή κατάκτηση των συνδικάτων. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να γίνουν παραχωρήσεις σε εκείνους που υποστηρίζουν την έξοδο από τα συνδικάτα. Έτσι θα παίζαμε το παιχνίδι των σοσιαλπατριωτών. Σε όλες οι προσπάθειες αποκλεισμού των κομμουνιστών από τα συνδικάτα επιβάλλεται να αντιτάξουμε ισχυρή και επίμονη αντίσταση και πρέπει να καταβάλουμε τη μεγαλύτερη προσπάθεια για να κερδίσουμε την πλειοψηφία των οργανωμένων εργατών.

- V -

Όλα αυτά τα ζητήματα καθορίζουν τις σχέσεις που πρέπει να παγιωθούν ανάμεσα στην Κομμουνιστική Διεθνή, από τη μια μεριά, και την Κόκκινη Συνδικαλιστική Διεθνή, από την άλλη.

Η Κομμουνιστική Διεθνής έχει καθήκον να διευθύνει όχι μόνο τον πολιτικό αγώνα του προλεταριάτου, με τη στενή έννοια του όρου, αλλά και τον γενικό απελευθερωτικό αγώνα, όποια μορφή κι αν πάρει. Η Κομμουνιστική Διεθνής δεν πρέπει να είναι μόνο το άθροισμα των Κεντρικών Επιτροπών των Κομμουνιστικών Κομμάτων των διαφόρων χωρών. Πρέπει να εμπνέει και να συντονίζει τη δράση και τους αγώνες όλων των προλεταριακών οργανώσεων, τόσο των καθαρά πολιτικών οργανώσεων όσο και των συνδικαλιστικών, των συνεταιριστικών, των πολιτιστικών, των Σοβιέτ κ.λπ.

Η Κόκκινη Διεθνής των Εργατικών Συνδικάτων [*δες Κόκκινα Συνδικάτα*], αντίθετα με την αντεργατική Διεθνή του Άμστερνταμ, δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να υιοθετήσει τη στάση της ουδετερότητας. Μια οργάνωση που θα ήθελε να είναι ουδέτερη απέναντι στη 2η, τη 2¹/₂ και την 3η Διεθνή θα γινόταν αναπόφευκτα πιόνι στα χέρια της μπουρζουαζίας. Το Πρόγραμμα Δράσης του Διεθνούς Συμβουλίου των Κόκκινων Συνδικάτων (που οι βασικές γραμμές του παρουσιάζονται παρακάτω) και το οποίο πρόκειται να προταθεί από το 3ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς προς το 1ο Παγκόσμιο Συνέδριο των Κόκκινων Συνδικάτων, θα προασπιστεί στην πράξη μόνο από τα κομμουνιστικά κόμματα και την Κομμουνιστική Διεθνή. Γι' αυτόν και μόνο το λόγο, τα Κόκκινα Συνδικάτα που θέλουν να επαναστατικοποιήσουν το συνδικαλιστικό κίνημα κάθε χώρας και να εκτελέσουν τίμια και σωστά τα καινούργια καθήκοντα του κινήματος, θα πρέπει να εργαστούν σε στενή επαφή με το Κομμουνιστικό Κόμμα της κάθε χώρας και η συνολική δράση του Διεθνούς Συμβουλίου των Κόκκινων Συνδικάτων θα πρέπει να συντονίζεται με τη δράση της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Ο σεβασμός της ουδετερότητας, της ανεξαρτησίας, του απολιτικισμού και της «αμεροληψίας», που τρέφουν αρκετοί ειλικρινείς επαναστάτες (αναρχο)συνδικαλιστές της Γαλλίας, της Ισπανίας, της Ιταλίας και μερικών άλλων χωρών, δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια παραχώρηση στην αστική ιδεολογία. Τα Κόκκινα Συνδικάτα δεν θα μπορέσουν να νικήσουν την αντεργατική Διεθνή του Άμστερνταμ, ή να ανατρέψουν τον καπιταλισμό, αν δεν απαλλαγούν μια για πάντα απ' όλες τις αστικές ιδέες της ανεξαρτησίας και της ουδετερότητας.

Προκειμένου να επιτευχθεί οικονομία δυνάμεων καθώς και να συγκεντρωθεί η δύναμη κρούσης, η ιδανική λύση θα ήταν να δημιουργηθεί μία και μόνη προλεταριακή Διεθνής που να ενώνει στις γραμμές της τόσο τα πολιτικά κόμματα όσο και τις άλλες μορφές οργάνωσης της εργατικής τάξης. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτή είναι η οργάνωση του μέλλοντος. Αλλά στη σημερινή μεταβατική περίοδο, με την ποικιλία και τη διαφορετικότητα των υπαρχόντων συνδικάτων, η βασική ανάγκη είναι να δημιουργήσουμε μια ανεξάρτητη διεθνή ένωση Κόκκινων Συνδικάτων που να στηρίζει τις βασικές γραμμές του προγράμματος της Κομμουνιστικής Διεθνούς αλλά να θέτει λιγότερο αυστηρούς όρους για τα μέλη της απ' ότι μπορεί να επιτρέψει η Διεθνής.

Το 3ο Παγκόσμιο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς δεσμεύεται ολόψυχα να στηρίξει το Διεθνές Συμβούλιο των Κόκκινων Συνδικάτων, που πρέπει να οργανωθεί πάνω σε αυτές τις βάσεις. Για να διασφαλιστεί η στενότερη επαφή μεταξύ της Κομμουνιστικής Διεθνούς και της Κόκκινης Διεθνούς των Εργατικών Συνδικάτων, το 3ο Παγκόσμιο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς προτείνει η 3η Διεθνής να αντιπροσωπεύεται μόνιμα με τρεις εκπροσώπους της στο Διεθνές Συμβούλιο και, αντίστροφα, το Διεθνές Συμβούλιο να έχει μόνιμα τρεις αντιπροσώπους του στην 3η Διεθνή.

Το Πρόγραμμα Δράσης που η Κομμουνιστική Διεθνής θα ήθελε να γίνει δεκτό από το Παγκόσμιο Συντακτικό Συνέδριο των Κόκκινων Συνδικάτων, είναι περίπου το ακόλουθο:

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ

1. Η οξεία κρίση που έχει πλήξει την παγκόσμια οικονομία, η καταστροφική πτώση των τιμών χονδρικής πώλησης, η υπερπαραγωγή εμπορευμάτων σε συνδυασμό με την ταυτόχρονη έλλειψη εμπορευμάτων, η επιθετική αντεργατική πολιτική της αστικής τάξης απέναντι στους εργαζόμενους, που στοχεύει στην περικοπή των μισθών και το πέταγμα των εργατών δεκαετίες πίσω — όλα αυτά έχουν οδηγήσει αφενός στη δυσαρέσκεια των μαζών και αφετέρου στη χρεοκοπία των παλιών συνδικάτων και των μεθόδων τους. Τα επαναστατικά, ταξικά συνειδητοποιημένα συνδικάτα όλου του κόσμου βρίσκονται αντιμέτωπα με καινούργια καθήκοντα. Σε αυτή την περίοδο της καπιταλιστικής αποσύνθεσης, χρειάζεται να υιοθετηθούν νέες μορφές οικονομικού αγώνα και τα εργατικά συνδικάτα πρέπει να επιδιώξουν μια επιθετική οικονομική πολιτική για να αποκρούσουν την καπιταλιστική επίθεση και να περάσουν στην επίθεση.

2. Η κύρια τακτική των συνδικάτων πρέπει να είναι η άμεση δράση των επαναστατικών μαζών και των οργανώσεων τους εναντίον του καπιταλιστικού συστήματος. Οι εργατικές κατακτήσεις είναι ανάλογες με τον βαθμό της άμεσης δράσης που αναλαμβάνουν και της επαναστατικής πίεσης που ασκούν οι μάζες. Με τον όρο «άμεση δράση» εννοούμε κάθε λογής άμεση πίεση που ασκείται από τους εργάτες προς τους εργοδότες και το κράτος — μποϊκοτάζ, απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις εργοστασίων, ένοπλη εξέγερση και άλλες επαναστατικές ενέργειες που ενώνουν την εργατική τάξη στον αγώνα για το σοσιαλισμό. Ο στόχος των ταξικών επαναστατικών συνδικάτων είναι, επομένως, να κάνουν την άμεση δράση μέσο διαπαιδαγώγησης και στρατιωτικής εκπαίδευσης των εργατικών μαζών για την κοινωνική επανάσταση και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου.

3. Οι αγώνες των τελευταίων χρόνων, έδειξαν εξαιρετικά καθαρά την αδυναμία των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Το γεγονός ότι οι εργάτες μιας επιχείρησης ανήκουν σε πολλά συνδικάτα μειώνει την αγωνιστική τους ικανότητα. Πρέπει, λοιπόν, να περάσουμε σε έναν ακατάπαυστο αγώνα για την αναδιοργάνωση των συνδικάτων έτσι ώστε κάθε συνδικάτο να εκπροσωπεί έναν ολόκληρο βιομηχανικό κλάδο αντί για ένα επάγγελμα. «Ένα και μόνο συνδικάτο στο εργοστάσιο», αυτό είναι το σύνθημα για τη συνδικαλιστική οργάνωση. Η συγχώνευση των συνδικάτων πρέπει να γίνει με επαναστατικό τρόπο — το ζήτημα πρέπει να συζητηθεί άμεσα από τους συνδικαλισμένους στα εργοστάσια και, στη συνέχεια, από τις τοπικές και περιφερειακές συνδιασκέψεις και τα εθνικά συνέδρια.

4. Κάθε εργοστάσιο πρέπει να γίνει ένα προπύργιο της επανάστασης. Οι παραδοσιακές μορφές σύνδεσης ανάμεσα στα απλά συνδικαλισμένα μέλη και το συνδικάτο τους (μέσω αντιπροσώπων που εισπράττουν εισφορές, εκπροσώπων, απεσταλμένων, κ.λπ.) πρέπει να αντικατασταθούν από τις εργοστασιακές επιτροπές. Όλοι οι εργάτες, όποιες πολιτικές πεποιθήσεις κι αν έχουν, πρέπει να πάρουν μέρος στην εκλογή των εργοστασιακών επιτροπών. Οι οπαδοί της Κόκκινης Διεθνούς των Εργατικών Συνδικάτων πρέπει να πείσουν όλους τους εργάτες του εργοστασίου να πάρουν μέρος στις εκλογές του αντιπροσωπευτικού τους οργάνου. Κάθε προσπάθεια να εκλεγούν αποκλειστικά ομοϊδεάτες σύντροφοι στις εργοστασιακές επιτροπές, αποκλείοντας έτσι τις πλατιές μάζες που εξακολουθούν να μην ανήκουν στο κόμμα, θα πρέπει να καταδικάζεται κατηγορηματικά. Αυτό θα ήταν περισσότερο ένα πυρήνας του κόμματος παρά μια εργοστασιακή επιτροπή. Οι επαναστάτες εργάτες πρέπει να επηρεάζουν τη γενική συνέλευση και την εργοστασιακή επιτροπή, μέσω των πυρήνων τους, μέσω των επιτροπών δράσης και μέσω της δουλειάς των απλών μελών.

5. Το πρώτο ζήτημα που πρέπει να θέσουμε στους εργάτες και στις εργοστασιακές επιτροπές, είναι αυτό των εξόδων συντήρησης που πρέπει να πληρώνουν οι εργοδότες στους εργάτες που έχουν απολυθεί επειδή δεν υπάρχει δουλειά. Δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να τους επιτρέψουμε να πετούν τους εργάτες στο δρόμο, χωρίς να υφίστανται τις συνέπειες. Πρέπει να πληρώνουν πλήρη αποζημίωση απόλυσης. Τόσο οι άνεργοι όσο και, πολύ περισσότερο, οι ήδη απασχολούμενοι πρέπει να οργανωθούν γύρω απ' αυτό το αίτημα. Πρέπει να τους δείξουμε ότι το πρόβλημα της ανεργίας δεν μπορεί να λυθεί όσο υπάρχουν οι καπιταλιστικές σχέσεις και ότι η καλύτερη μέθοδος καταπολέμησης της ανεργίας είναι οι αγώνες για την κοινωνική επανάσταση και τη δικτατορία του προλεταριάτου.

6. Το κλείσιμο των επιχειρήσεων και η μείωση της εργάσιμης μέρας αποτελούν σήμερα δύο από τα σημαντικότερα μέσα που χρησιμοποιεί η αστική τάξη για να υποχρεώσει τους εργάτες να δεχτούν περικοπές μισθών, αύξηση των ωρών εργασίας και τερματισμό των εργοστασιακών συμβάσεων. Το

λοκ-άουτ γίνεται όλο και περισσότερο η μορφή «άμεσης δράσης» που χρησιμοποιούν οι οργανωμένοι εργοδότες ενάντια στις οργανωμένες εργαζόμενες μάζες. Τα συνδικάτα πρέπει να αγωνιστούν ενάντια στο κλείσιμο των εργοστασίων και να απαιτήσουν να έχουν οι εργάτες το δικαίωμα να ερευνήσουν τις αιτίες του κλεισίματος. Για τον σκοπό αυτό πρέπει να συγκροτηθούν ειδικές επιτροπές που θα ασχοληθούν με τις πρώτες ύλες, τα καύσιμα και τις παραγγελίες, και θα πραγματοποιήσουν επιτόπου ελέγχους των αποθεμάτων των πρώτων υλών, των υλικών που είναι αναγκαία για την παραγωγή καθώς και του τραπεζικού λογαριασμού του εργοστασίου ή της επιχείρησης. Ειδικά εκλεγμένες επιτροπές ελέγχου πρέπει να διεξάγουν έναν εξονυχιστικό έλεγχο των οικονομικών σχέσεων της συγκεκριμένης επιχείρησης με τις άλλες επιχειρήσεις — αυτό θέτει στην πράξη την ανάγκη του ανοίγματος των βιβλίων της επιχείρησης.

7. Η κατάληψη του εργοστασίου και η συνέχιση της παραγωγής παρά τη θέληση του εργοδότη αποτελούν κι αυτά μορφές αγώνα ενάντια στο μαζικό κλείσιμο των επιχειρήσεων και τις περικοπές των μισθών. Μπροστά στην κυριαρχούσα έλλειψη καταναλωτικών αγαθών είναι ιδιαίτερα σημαντικό να συνεχιστεί η παραγωγή και τα συνδικάτα δεν πρέπει να επιτρέψουν το σκόπιμο κλείσιμο των εργοστασίων. Μπορούν και πρέπει να χρησιμοποιηθούν κι άλλες μέθοδοι πίεσης προς το κεφάλαιο, ανάλογα με τις τοπικές συνθήκες, την υπάρχουσα οικονομική και πολιτική κατάσταση και την ένταση του κοινωνικού αγώνα. Η διαχείριση των εργοστασίων που έχουν καταληφθεί από τους εργάτες πρέπει να ανατεθεί στις εργοστασιακές επιτροπές και στους εκπροσώπους του συνδικάτου που έχουν επιλεγεί ειδικά γι' αυτόν τον σκοπό.

8. Ο οικονομικός αγώνας πρέπει να διεξάγεται κάτω από το σύνθημα της αύξησης των μισθών και της βελτίωσης των συνθηκών εργασίας, πολύ πιο πάνω από τα προπολεμικά επίπεδα. Οι προσπάθειες να ξαναγυρίσουν οι εργάτες στις προπολεμικές συνθήκες εργασίας πρέπει να αποκρουσθούν με τον πιο αποφασιστικό και επαναστατικό τρόπο. Η εργατική τάξη πρέπει να αποζημιωθεί για τις στερήσεις που υπέστη τον καιρό του πολέμου, με αύξηση των μισθών της και βελτίωση των συνθηκών εργασίας της. Οι ισχυρισμοί των καπιταλιστών, που προβάλλουν σαν δικαιολογία τον ξένο ανταγωνισμό, δεν πρέπει να λαμβάνονται υπ' υπόψη: τα επαναστατικά συνδικάτα δεν πρέπει να προσεγγίζουν το ζήτημα των μισθών και των συνθηκών εργασίας από την πλευρά του ανταγωνισμού μεταξύ των εκμεταλλευτών των διαφόρων εθνών αλλά από την πλευρά της προστασίας και της ευημερίας της εργατικής δύναμης.

9. Αν, σαν αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης, η τακτική των καπιταλιστών οδηγεί σε περικοπές μισθών, τα επαναστατικά συνδικάτα πρέπει να εξασφαλίσουν ότι οι δυνάμεις τους δεν θα διασπαστούν λόγω της μείωσης των μισθών πρώτα στο ένα εργοστάσιο και μετά στο άλλο. Οι εργάτες των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας (μεταλλωρύχοι, σιδηροδρομικοί, εργαζόμενοι στις επιχειρήσεις ηλεκτρικού και γκαζιού, κ.λπ.) πρέπει να μπουν στον αγώνα, από την αρχή, ώστε να μπορέσει η αντίσταση στην καπιταλιστική επίθεση να πλήξει τα βασικά κέντρα της οικονομικής ζωής της χώρας. Όλες οι μορφές αντίστασης, από πρακτικές ανταρτοπόλεμου μέχρι τις γενικές εθνικές απεργίες των ξεχωριστών βασικών βιομηχανιών, μπορούν να χρησιμοποιηθούν.

10. Τα συνδικάτα οφείλουν να εξετάσουν, με πρακτικούς όρους, το ζήτημα της προετοιμασίας και της οργάνωσης απεργιακών κινητοποιήσεων σε συγκεκριμένες βιομηχανίες, σε διεθνή βάση. Το προσωρινό σταμάτημα των μεταφορών ή της εξόρυξης κάρβουνου σε διεθνή κλίμακα, αποτελεί ένα ισχυρό όπλο εναντίον των αντιδραστικών προθέσεων της μπουρζουαζίας. Τα συνδικάτα πρέπει να παρακολουθούν με προσοχή τα διεθνή γεγονότα ώστε να επιλέξουν την πιο κατάλληλη στιγμή για να ξεκινήσουν τον οικονομικό αγώνα. Δεν πρέπει ούτε στιγμή να ξεχνούν ότι μια ενέργεια, οποιουδήποτε είδους, δεν είναι δυνατή σε διεθνές επίπεδο παρά μόνο αν δημιουργηθούν διεθνή συνδικάτα, πραγματικά επαναστατικά, που να μην έχουν καμιά σχέση την αντεργατική Διεθνή του Άμστερνταμ.

11. Το επαναστατικό κίνημα πρέπει να επικρίνει την τυφλή πίστη στην αξία των συλλογικών συμβάσεων, που καλλιεργούν παντού οι ομορτοουνιστές. Η συλλογική σύμβαση δεν είναι παρά μια ανακωχή. Οι εργοδότες πάντοτε παραβιάζουν αυτές τις συμβάσεις, με την πρώτη ευκαιρία. Ο θρησκευτικός σεβασμός των συλλογικών συμβάσεων δείχνει πόσο βαθιά έχει ριζώσει η αστική ιδεολογία στα κεφάλια των ηγετών της εργατικής τάξης. Τα επαναστατικά συνδικάτα δεν πρέπει να απορρίπτουν τις συλλογικές συμβάσεις, πρέπει όμως να καταλαβαίνουν ότι η αξία τους είναι σχετική και πρέπει να είναι έτοιμα να τις παραβιάσουν, όταν αυτό συμφέρει στην εργατική τάξη.

12. Ο αγώνας των εργατικών οργανώσεων εναντίον ενός ατομικού εργοδότη ή ομάδας εργοδοτών θα πρέπει, ενώ προσαρμόζεται στις εθνικές και τοπικές συνθήκες, να χρησιμοποιεί και όλη την πείρα που αποκτήθηκε από τους προηγούμενους αγώνες για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης. Κάθε σοβαρή απεργία, για παράδειγμα, πρέπει να είναι καλά οργανωμένη. Επιπλέον, από την αρχή, οι εργάτες πρέπει να δημιουργούν ειδικές ομάδες για να αντιμάχονται τους απεργοσπάστες και να αντιμετωπίζουν τις προβοκατόρικες επιθέσεις των κάθε λογής δεξιών οργανώσεων που υποκινούνται από τις αστικές κυβερνήσεις. Οι φασίστες στην Ιταλία, οι ομάδες άμεσης αντικατάστασης εργατών στη Γερμανία, οι πολιτικές φρουρές που συγκροτούνται από παλιούς αξιωματικούς και υπαξιωματικούς στη Γαλλία και την Αγγλία — όλες αυτές οι οργανώσεις έχουν αντικειμενικό στόχο την διάλυση και την καταστολή κάθε εργατικής ενέργειας, όχι μόνο προσφέροντας απεργοσπάστες αλλά και χτυπώντας βίαια τις εργατικές οργανώσεις και εξοντώνοντας τους ηγέτες τους. Σε αυτές τις περιπτώσεις, η οργάνωση ειδικών μαχητικών σωμάτων για τις απεργίες και ειδικών αποσπασμάτων αυτοάμυνας αποτελεί ζήτημα ζωής και θανάτου.

13. Αυτές οι οργανώσεις άμυνας δεν πρέπει να περιορίζονται μόνο στην αντίσταση απέναντι στους εργοστασιάρχες και στις απεργοσπαστικές οργανώσεις — πρέπει να παίρνουν την πρωτοβουλία και να σταματούν την παραλαβή εμπορευμάτων προς και από το εργοστάσιο που απεργεί. Το συνδικάτο των εργατών στις μεταφορές θα πρέπει να παίξει έναν ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο σ' αυτήν τη δραστηριότητα: σ' αυτό το συνδικάτο πέφτει το καθήκον να παρεμποδίσει τη μεταφορά εμπορευμάτων, πράγμα που όμως δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς την πλήρη στήριξη όλων των εργατών της περιοχής.

14. Στην περίοδο που έρχεται, όλος ο οικονομικός αγώνας της εργατικής τάξης πρέπει να διεξάγεται γύρω από το σύνθημα του εργατικού ελέγχου στην παραγωγή. Οι εργάτες πρέπει να παλέψουν για την άμεση εφαρμογή του εργατικού ελέγχου χωρίς να περιμένουν έως ότου η κυβέρνηση και οι άρχουσες τάξεις επινοήσουν κάποιο υποκατάστατο του. Όλες οι προσπάθειες των κυρίαρχων τάξεων και των ρεφορμιστών να δημιουργήσουν εργατικούς οργανισμούς διαμεσολάβησης ή ελεγκτικές επιτροπές, πρέπει αντιμετωπιστούν με ανυποχώρητο αγώνα. Μόνο όταν εφαρμοστεί αυστηρός έλεγχος στην παραγωγή μπορούν να υπάρξουν αποτελέσματα. Τα επαναστατικά συνδικάτα πρέπει να αντιπαλέψουν αποφασιστικά τον τρόπο με τον οποίο οι ηγέτες των παραδοσιακών συνδικάτων, με τη σύμπραξη και την παρακίνηση των κυρίαρχων τάξεων, χρησιμοποιούν την ιδέα της «εθνικοποίησης» για να εκβιάσουν και να εξαπατήσουν τους εργάτες. Όλες οι φλυαρίες αυτών των κυρίων για ειρηνική κοινωνικοποίηση δεν αποβλέπουν παρά στο να αποτρέψουν τους εργάτες από επαναστατικές ενέργειες και από την κοινωνική επανάσταση.

15. Η ιδέα της συμμετοχής των εργατών στα κέρδη προωθείται για να χρησιμοποιηθούν οι μικροαστικές φιλοδοξίες των εργατών και να αποσπαστεί η προσοχή τους από τους μακροπρόθεσμους στόχους. Συμμετοχή στα κέρδη σημαίνει ότι οι εργάτες παίρνουν ένα ασήμαντο μέρος από την υπεραξία που αυτοί παράγουν και, κατά συνέπεια, αυτή η ιδέα πρέπει να υποστεί αυστηρή και αμείλικτη κριτική. «Όχι συμμετοχή στα κέρδη, αλλά κατάργηση των καπιταλιστικών κερδών», αυτό πρέπει να είναι το σύνθημα των επαναστατικών συνδικάτων.

16. Για να μειώσουν ή να τσακίσουν τη μαχητική δύναμη της εργατικής τάξης, τα αστικά κράτη κατέφυγαν, με το πρόσχημα ότι θα προστατεύσουν βιομηχανίες ζωτικής σημασίας, στην προσωρινή στρατιωτικοποίηση ορισμένων εργοστασίων ή και ολόκληρων κλάδων της βιομηχανίας. Τα αστικά κράτη, δήθεν για να αποτρέψουν τις οικονομικές κρίσεις, αλλά με πραγματικό στόχο να υπερασπίσουν το κεφάλαιο, έθεσαν σε εφαρμογή την υποχρεωτική διαιτησία και τις επιτροπές συμφιλίωσης. Επίσης, προς το συμφέρον του κεφαλαίου επιβλήθηκε άμεση φορολογία που ρίχνει τα βάρη των πολεμικών δαπανών ολοκληρωτικά στις πλάτες των εργαζομένων και μετατρέπει τον εργοδότη σε φοροεισπράκτορα. Τα συνδικάτα πρέπει να ξεκινήσουν έναν σκληρό αγώνα εναντίον αυτών των κρατικών μέτρων που δεν εξυπηρετούν παρά μόνο τα συμφέροντα της καπιταλιστικής τάξης.

17. Όταν τα κόκκινα συνδικάτα αγωνίζονται να βελτιώσουν τις συνθήκες εργασίας και το επίπεδο ζωής των μαζών, καθώς και να εφαρμόσουν τον εργατικό έλεγχο, πρέπει να έχουν πάντοτε υπ' όψη τους ότι όλα αυτά τα προβλήματα δεν μπορούν να διευθετηθούν με μόνιμο τρόπο μέσα στα πλαίσια των καπιταλιστικών σχέσεων. Καθώς τα επαναστατικά συνδικάτα αποσπούν, σιγά σιγά, παραχωρήσεις από

τις κυρίαρχες τάξεις, αναγκάζοντας τις να περνούν κοινωνικές νομοθεσίες, πρέπει να τονίζουν καθαρά στις εργατικές μάζες ότι μόνο η ανατροπή του καπιταλισμού και η εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου μπορούν να λύσουν το κοινωνικό ζήτημα. Πρέπει να χρησιμοποιούν κάθε μεμονωμένη ενέργεια, κάθε τοπική απεργία κάθε σύγκρουση, όσο μικρή κι αν είναι, για να επιβεβαιώνουν αυτή την άποψη. Πρέπει να βγάζουν τα διδάγματα τους από την εμπειρία των αγώνων, ανεβάζοντας το επίπεδο συνείδησης των εργατικών μαζών και προετοιμάζοντας τους εργάτες για τη στιγμή που επίτευξη της κοινωνικής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου θα είναι αναγκαία και αναπόφευκτη.

18. Κάθε οικονομικός αγώνας είναι και πολιτικός αγώνας δηλαδή αγώνας που αφορά την τάξη στο σύνολο της. Όσο μεγάλη κι αν είναι η συμμετοχή της εργατικής τάξης, δεν μπορεί αυτός ο αγώνας να είναι επαναστατικός και να παρέχει στο προλεταριάτο το μέγιστο όφελος, παρά μόνο αν τα επαναστατικά συνδικάτα δουλέψουν με ενότητα και σε στενή συνεργασία με το Κομμουνιστικό Κόμμα της εν λόγω χώρας. Η θεωρία και η πρακτική της διαίρεσης του ταξικού αγώνα σε δύο αυτόνομα κομμάτια είναι εξαιρετικά επιζήμια, ιδιαίτερα στη σημερινή επαναστατική κατάσταση. Κάθε δράση απαιτεί τη μέγιστη δυνατή συγκέντρωση των δυνάμεων, πράγμα που μπορεί να επιτευχθεί μόνο αν η εργατική τάξη και όλα τα κομμουνιστικά και επαναστατικά της στοιχεία δώσουν όλες τους τις δυνάμεις στον επαναστατικό αγώνα. Αν το Κομμουνιστικό Κόμμα και τα επαναστατικά και με ταξική συνείδηση συνδικάτα δουλέψουν χωριστά, η δράση τους είναι καταδικασμένη σε αποτυχία και ήττα. Γι' αυτό το λόγο, η ενότητα στη δράση και η στενή επαφή ανάμεσα στα κομμουνιστικά κόμματα και τα εργατικά συνδικάτα αποτελούν προϋποθέσεις για την επιτυχία του αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό.

ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΥΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ (ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ) 1921

Οικοδομήστε το ενιαίο αγωνιστικό προλεταριακό μέτωπο

Η παγκόσμια μπουρζουαζία είναι ανίκανη να εξασφαλίσει στους εργάτες δουλειά, ψωμί, κατοικία και ρουχισμό, δείχνει όμως μεγάλες ικανότητες στην οργάνωση του πολέμου εναντίον του παγκόσμιου προλεταριάτου. Η αστική τάξη που αρχικά είχε χάσει τον προσανατολισμό της, γρήγορα κατανίκησε το μεγάλο φόβο που της προκαλούσαν οι εργάτες που γύριζαν από τον πόλεμο, τους οδήγησε ξανά πίσω στα εργοστάσια και συνέτριψε την αρχική τους μαχητικότητα. Η αστική τάξη κατάφερε να διατηρήσει τους δεσμούς της με τους προδότες του προλεταριάτου μέσα στη σοσιαλδημοκρατία και τα συνδικάτα, και έτσι διαίρεσε τους εργάτες. Από τότε και μετά, η αστική τάξη συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της στο να οργανώσει τους Λευκοφρουρούς για να αντιμετωπίσει το προλεταριάτο και στο να αποπλίσει την εργατική τάξη. Η παγκόσμια μπουρζουαζία εξοπλίστηκε ως τα δόντια και είναι έτοιμη όχι μόνο να αντιταχθεί με τα όπλα σε κάθε εξέγερση του προλεταριάτου αλλά ακόμα και να προκαλέσει μια πρόωρη εξέγερση του προλεταριάτου, αν παρουσιαστεί η ευκαιρία, ώστε να συντρίψει την εργατική τάξη προτού προετοιμαστεί για τον αγώνα και προτού δημιουργήσει ένα πλατύ, ακατανίκητο προλεταριακό μέτωπο. Η Κομμουνιστική Διεθνής πρέπει να αντιτάξει το δικό της σχέδιο δράσης στη στρατηγική της παγκόσμιας μπουρζουαζίας. Απέναντι στα χρηματοκιβώτια του παγκόσμιου κεφαλαίου που χρησιμοποιεί τους πάνοπλους ληστοσυμμορίτες του ενάντια στο οργανωμένο προλεταριάτο, η Κομμουνιστική Διεθνής διαθέτει ένα σίγουρο όπλο: τις μάζες του προλεταριάτου, το ενιαίο μέτωπο του προλεταριάτου. Αν εκατομμύρια εργάτες μπουν στη μάχη μαζί, τότε ούτε τα κόλπα της μπουρζουαζίας, ούτε η βία της θα ωφελήσουν σε τίποτα. Γιατί τότε οι σιδηρόδρομοι με τους οποίους η αστική τάξη μεταφέρει τις μονάδες των Λευκοφρουρών της όπου έχει να αντιμετωπίσει το προλεταριάτο, θα σταματήσουν. Κάποιες μονάδες των Λευκοφρουρών θα τρομοκρατηθούν τόσο που δεν θα μπορούν να πολεμήσουν. Το προλεταριάτο θα αποσπάσει τα όπλα τους και θα τα χρησιμοποιήσει για να αγωνιστεί εναντίον των υπόλοιπων Λευκοφρουρών. Αν το προλεταριάτο ενωθεί με επιτυχία στον αγώνα ενάντια στους καπιταλιστές, τότε η παγκόσμια αστική τάξη θα χάσει την τελευταία και σημαντικότερη προϋπόθεση για τη νίκη — την πίστη της στη νίκη, που την ανέκτησε προσωρινά, μόνο χάρη στην προδοσία

της σοσιαλδημοκρατίας και τη διαίρεση της εργατικής τάξης. Η νίκη μας εναντίον του παγκόσμιου κεφαλαίου θα επιτευχθεί αν κατακτήσουμε την εϋνοια της πλειοψηφίας της εργατικής τάξης. Το 3ο Παγκόσμιο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς καλεί τα κομμουνιστικά κόμματα και τους κομμουνιστές που δουλεύουν στα συνδικάτα να κάνουν κάθε δυνατή προσπάθεια για να απελευθερώσουν τις πιο πλατιές εργατικές μάζες από την επιρροή των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων και από τους προδότες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Αυτός ο σκοπός δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί, ειδικά σε τούτη τη δύσκολη εποχή όπου κάθε καινούργια μέρα φέρνει στις εργατικές μάζες νέες στερήσεις και νέα εξαθλίωση, παρά μόνο αν οι κομμουνιστές, σε όλες τις χώρες, αναδειχτούν σε κομμάτι της πρωτοπορίας στον αγώνα που δίνει η εργατική τάξη για τις καθημερινές της ανάγκες, και τεθούν επικεφαλής στον αγώνα για μία φέτα ψωμί παραπάνω και για να δοθεί ένα τέλος στα αφόρητα βάρη που το κεφάλαιο φορτώνει όλο και περισσότερο στις πλάτες των εργαζόμενων μαζών. Οι πλατιές εργατικές μάζες πρέπει να πειστούν ότι μόνο οι κομμουνιστές αγωνίζονται για τη βελτίωση των συνθηκών ζωής των καθημερινών ανθρώπων και ότι η σοσιαλδημοκρατία καθώς και η αντιδραστική συνδικαλιστική γραφειοκρατία θα προτιμούσαν να αφήσουν τους εργάτες να πεθάνουν από την πείνα παρά να συμφωνήσουν να ξεκινήσουν έναν αγώνα. Δεν θα νικήσουμε αυτούς τους προδότες (τους πράκτορες της μπουρζουαζίας) με θεωρητικά επιχειρήματα για τη δημοκρατία και τη δικτατορία, αλλά αν ασχοληθούμε με τα ζητήματα του ψωμιού, του μεροκάματου, του ρουχισμού και της στέγασης των εργατών. Η πρώτη μεγάλη μάχη για την ηγεσία, στην οποία πρέπει κανείς να τους νικήσει, είναι η μάχη για την ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος: ο αγώνας εναντίον της αντεργατικής Διεθνούς του Άμστερνταμ και υπέρ της Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς. Τα φρούρια που έχει οικοδομήσει ο εχθρός, μέσα στο ίδιο μας το στρατόπεδο, πρέπει να αλωθούν. Πρέπει να δημιουργηθεί ένα κοινό μαχητικό μέτωπο, που απέναντι του το παγκόσμιο κεφάλαιο θα είναι ανίσχυρο. Μην αφήσετε χώρο για τα κεντριστικά ρεύματα στις οργανώσεις σας. Αναπτύξτε μαχητικό πνεύμα.

Μόνο παλεύοντας για τις στοιχειώδεις καθημερινές ανάγκες των εργατικών μαζών μπορούμε να συγκροτήσουμε ένα ενιαίο μέτωπο του προλεταριάτου εναντίον της μπουρζουαζίας και να ξεπεράσουμε τις διαιρέσεις στους κόλπους του προλεταριάτου, διαιρέσεις που βοηθούν τη διατήρηση της αστικής τάξης. Αυτό όμως το μέτωπο του προλεταριάτου δεν θα είναι ισχυρό και έτοιμο για τον αγώνα παρά μόνο αν έχει δεσμούς με κομμουνιστικά κόμματα ενιαία, τολμηρά και πειθαρχημένα. Γι' αυτό και το 3ο Παγκόσμιο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, εκτός από τα συνθήματα «Στις μάζες» και «Οικοδομήστε το ενιαίο μέτωπο του προλεταριάτου!», θεωρεί απαραίτητο να συμβουλευσει όλους τους κομμουνιστές να απαλλάξουν τις γραμμές τους από τα στοιχεία εκείνα που «ρίχνουν» το μαχητικό πνεύμα και τη μαχητική πειθαρχία των δυνάμεων κρούσης του παγκόσμιου προλεταριάτου και των κομμουνιστικών κομμάτων. Το Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς επιδοκιμάζει τον αποκλεισμό του Σοσιαλιστικού Κόμματος Ιταλίας, έως ότου το κόμμα αυτό διακόψει τις σχέσεις του με τους ρεφορμιστές και τους διώξει από τις γραμμές του. Η απόφαση αυτή αντανακλά την πεποίθηση του Συνεδρίου ότι, αν η Κομμουνιστική Διεθνής θέλει να οδηγήσει εκατομμύρια εργάτες στη μάχη, δεν μπορεί να περιλαμβάνει στις γραμμές της ρεφορμιστές που έχουν σαν σκοπό τους να συμφωνήσουν με τον καπιταλισμό και να τον μετασχηματίσουν και όχι να κάνουν την προλεταριακή επανάσταση. Οι στρατοί που ανέχονται αρχηγούς που αποβλέπουν στη συμφιλίωση με τον εχθρό, είναι συνήθως καταδικασμένοι να προδοθούν απ' αυτούς τους αρχηγούς και να πέσουν στα χέρια του εχθρού. Η Κομμουνιστική Διεθνής παρατήρησε ότι σε μια σειρά κόμματα, αν και οι ρεφορμιστές αποπέμφθηκαν, εξακολουθούν να υπάρχουν ρεύματα μέσα σ' αυτά, που δεν έχουν εγκαταλείψει οριστικά τις αντιλήψεις του ρεφορμισμού. Αν και αυτά τα ρεύματα δεν επιδιώκουν να έρθουν σε συμφωνία με τον εχθρό, παραλείπουν ωστόσο να διεξάγουν μια επαρκώς ενεργητική καμπάνια αγκιτάτσιας και μια προπαγάνδα ενάντια στον καπιταλισμό και δεν δουλεύουν αρκετά σκληρά για να τραβήξουν τις μάζες στην επαναστατική πολιτική. Κόμματα που δεν είναι σε θέση, με την καθημερινή πολιτική τους δουλειά, να δείξουν στις μάζες την δέσμευση τους στην επανάσταση καθώς και κόμματα που δεν είναι πρόθυμα να αυξήσουν τη μαχητικότητα των μαζών, είναι βέβαιο ότι θα αφήσουν να τους ξεφύγουν πολλές ευνοϊκές ευκαιρίες για αγώνα και θα αφήσουν τις αυθόρμητες ενέργειες του προλεταριάτου να καταποντιστούν, όπως έγινε με την κατάληψη των εργοστασίων στην Ιταλία και στην απεργία του Δεκέμβρη στην Τσεχοσλοβακία. Τα κομμουνιστικά κόμματα πρέπει να αναπτύξουν το μαχητικό τους

πνεύμα, πρέπει να προετοιμάσουν στελέχη ικανά για να εκμεταλλευτούν αμέσως οποιαδήποτε ευνοϊκή ευκαιρία για αγώνα και για να μπορούν με μια προσεκτική και θαρραλέα καθοδήγηση, να εκμεταλλευτούν στο έπακρο την αυθόρμητη δράση του προλεταριάτου. Τα κομμουνιστικά κόμματα, μόλις μπουν στο εργατικό κίνημα, πρέπει να ενεργούν σαν πρωτοπορία των εργατικών μαζών. Πρέπει να γίνονται η καρδιά, η ψυχή και το κεντρικό νευρικό σύστημα του κινήματος. Αυτό είναι το μήνυμα που απευθύνει το 3ο Παγκόσμιο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς προς όλα τα κομμουνιστικά κόμματα. Η πρωτοπορία οδηγεί τις μάζες γιατί είναι το πιο γενναίο, το πιο διορατικό και το πιο συνετό τμήμα του μαζικού κινήματος. Μόνο όταν τα κομμουνιστικά κόμματα γίνουν μια τέτοια πρωτοπορία, θα μπορέσουν να συγκροτήσουν το ενιαίο προλεταριακό μέτωπο και να το οδηγήσουν στη νίκη ενάντια στον εχθρό.

ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ , 1922 (ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

VII. Η κατάσταση στο εργατικό κίνημα

Ενώ η εργατική τάξη, λόγω της επίθεσης του κεφαλαίου, βρίσκεται στην ανάγκη να περάσει στην άμυνα, πραγματοποιείται η προσέγγιση και τελικά η συγχώνευση των κομμάτων του Κέντρου (Ανεξάρτητοι) με τους ξεκάθαρους σοσιαλιστές προδότες (σοσιαλδημοκράτες). Την εποχή της επαναστατικής ορμής, ακόμα και οι κεντριστές, κάτω από την πίεση του πνεύματος που κυριαρχούσε στις μάζες, τάχθηκαν υπέρ της δικτατορίας του προλεταριάτου και αναζήτησαν το δρόμο που οδηγεί στην 3η Διεθνή. Όταν επικρατεί το καθοδικό κύμα της επανάστασης, που άλλωστε είναι και προσωρινό, αυτοί οι κεντριστές περνούν ξανά στο στρατόπεδο της σοσιαλδημοκρατίας, από το οποίο ουσιαστικά δεν είχαν ποτέ αποσπαστεί. Ενώ τις εποχές της επαναστατικής πάλης των μαζών, κρατούσαν στάση συνεχώς δισταχτική και κυμαινόμενη, αρνούνται να συμμετάσχουν σήμερα στους αμυντικούς αγώνες και ξαναγυρίζουν στο στρατόπεδο της 2ης Διεθνούς που ήταν πάντοτε, συνειδητά ή όχι, αντεπαναστατικό. Τα κεντριστικά κόμματα και η 2^η Διεθνής βρίσκονται σε πορεία αποσύνθεσης. Το καλύτερο μέρος των επαναστατών εργατών που βρισκόταν πρόσκαιρα στο στρατόπεδο του κεντρισμού, θα περάσει με τον καιρό στην Κομμουνιστική Διεθνή. Εδώ κι εκεί, αυτή η διαδικασία έχει ήδη αρχίσει (Ιταλία). Η συντριπτική πλειοψηφία των κεντριστών ηγετών που συνδέονται σήμερα με τους Νόσκε, Μουσολίνι, κ.α. θα γίνουν, αντίθετα, πατενταρισμένοι αντεπαναστάτες.

Αντικειμενικά, η ένωση των κομμάτων της 2ης και της 2^η Διεθνούς μπορεί να αποβεί και χρήσιμη για το επαναστατικό εργατικό κίνημα. Ο μύθος ενός επαναστατικού κόμματος έξω από το κομμουνιστικό στρατόπεδο θα πάψει πια να υπάρχει. Μέσα στην εργατική τάξη, μόνο δύο ομάδες θα αγωνίζονται από δω και μπρος για την κατάκτηση της πλειοψηφίας: η 2η Διεθνής, που αντιπροσωπεύει την επίδραση της μπουρζουαζίας στους κόλπους του προλεταριάτου, και η 3η Διεθνής, που έχει υψώσει τη σημαία της σοσιαλιστικής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου.

VIII. Η διαίρεση μέσα στα συνδικάτα

Η συγχώνευση της 2ης και της 2^{1/2} Διεθνούς αναμφισβήτητα έχει σκοπό να δημιουργήσει «ατμόσφαιρα ευνοϊκή» για μια συστηματική καμπάνια εναντίον των κομμουνιστών. Η μεθοδική διάσπαση των συνδικάτων από τους ηγέτες της Διεθνούς του Άμστερνταμ, αποτελεί μέρος αυτής της καμπάνιας. Οι άνθρωποι του Άμστερνταμ υποχωρούν μπροστά σε κάθε αγώνα εναντίον της επίθεσης του κεφαλαίου και προτιμούν να συνεχίζουν την πολιτική της συνεργασίας με τους εργοδότες. Για να μην ενοχλούνται από τους κομμουνιστές σ' αυτή τους τη συμμαχία με τους εργοδότες, επιδιώκουν να αποτρέψουν ολοκληρωτικά και συστηματικά κάθε επίδραση των κομμουνιστών μέσα στα συνδικάτα. Επειδή όμως οι κομμουνιστές έχουν ωστόσο κατακτήσει την πλειοψηφία μέσα στα συνδικάτα, ή πλησιάζουν να την κατακτήσουν, οι άνθρωποι του Άμστερνταμ δεν διστάζουν να προχωρήσουν σε μαζικούς αποκλεισμούς

ακόμα και στη διάσπαση των συνδικάτων. Τίποτα δεν εξασθενίζει περισσότερο τις δυνάμεις της προλεταριακής αντίστασης εναντίον της επίθεσης του κεφαλαίου όσο η διάσπαση των συνδικάτων. Οι ρεφορμιστές ηγέτες των συνδικάτων το ξέρουν καλά αυτό. Επειδή όμως βλέπουν ότι χάνουν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους και ότι η χρεοκοπία τους είναι αναπόφευκτη και θα έρθει σύντομα, βιάζονται να διαιρέσουν τα συνδικάτα, αυτά τα αναντικατάστατα όργανα της προλεταριακής πάλης των τάξεων, για να πάρουν οι κομμουνιστές μόνο τα συντρίμια και τα ερείπια των παλιών συνδικαλιστικών οργανώσεων. Από τον Αύγουστο 1914, η εργατική τάξη δεν γνώρισε χειρότερη προδοσία [ως γνωστόν, τον Αύγουστο του 1914, τα κόμματα της 2ης Διεθνούς εγκατέλειψαν την προηγούμενη μαχητική τους αντιπολίτευση απέναντι στον πόλεμο και μπήκαν στον πατριωτικό χορό].

ΙΧ. Η κατάκτηση της πλειοψηφίας

Σε τέτοιες συνθήκες η βασική υπόδειξη του 3ου Παγκόσμιου Συνεδρίου: «Να κατακτηθεί στην πλειοψηφία της η εργατική τάξη από την κομμουνιστική επιρροή και να οδηγηθεί στον αγώνα το αποφασιστικό τμήμα αυτής της τάξης», διατηρεί όλη του την αξία.

Η αντίληψη σύμφωνα με την οποία, στη σημερινή ασταθή ισορροπία της αστικής κοινωνίας, μπορεί ξαφνικά να ξεσπάσει η σοβαρότερη κρίση εξαιτίας μιας μεγάλης απεργίας, μιας αποικιακής εξέγερσης, ενός νέου πολέμου, ή ακόμα μιας κοινοβουλευτικής κρίσης, διατηρεί όλη της την αξία σήμερα, περισσότερο μάλιστα κι από την εποχή του 3ου Συνεδρίου. Γι' αυτό ακριβώς και ο «υποκειμενικός» παράγοντας, δηλαδή ο βαθμός συνείδησης, θέλησης, μαχητικής διάθεσης και οργάνωσης της εργατικής τάξης και της πρωτοπορίας της αποκτάει τεράστια σημασία.

Η πλειοψηφία της εργατικής τάξης της Αμερικής και της Ευρώπης πρέπει να κερδηθεί. Αυτό ήταν και είναι το ουσιαστικό καθήκον της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Στις αποικιακές και μισοαποικιακές χώρες, η Κομμουνιστική Διεθνής έχει δύο καθήκοντα: 1) να δημιουργήσει ένα πυρήνα κομμουνιστικού κόμματος που να υποστηρίζει τα γενικά συμφέροντα του προλεταριάτου και 2) να υποστηρίζει με όλες τις δυνάμεις το εθνικοεπαναστατικό κίνημα εναντίον του ιμπεριαλισμού, να γίνει πρωτοπορία αυτού του κινήματος και να τονίσει και να ενισχύσει το κοινωνικό κίνημα στους κόλπους του εθνικού κινήματος.

X. Η τακτική του ενιαίου μετώπου

Από τα παραπάνω πηγάζει η ανάγκη της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Το σύνθημα του 3ου Συνεδρίου «Προς τις μάζες!» έχει σήμερα περισσότερη από κάθε άλλη φορά σπουδαιότητα. Στις περισσότερες χώρες μόλις τώρα αρχίζει ο αγώνας για τη δημιουργία του ενιαίου εργατικού μετώπου αλλά και μόλις τώρα αρχίζουμε να ξεπερνούμε τις δυσκολίες της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Σαν κύριο παράδειγμα μπορεί να θεωρηθεί η Γαλλία, όπου η πορεία των γεγονότων έπεισε για την ανάγκη της τακτικής του ενιαίου μετώπου ακόμα και εκείνους που απέκρουαν αρχικά αυτήν την τακτική. Η Κομμουνιστική Διεθνής ζητάει όλα τα κομμουνιστικά κόμματα και οι ομάδες να εφαρμόζουν αυστηρά την τακτική του ενιαίου μετώπου γιατί μονάχα αυτή οδηγεί τους κομμουνιστές στον πιο σίγουρο δρόμο για να κατακτήσουν την πλειονότητα των εργαζομένων.

Οι ρεφορμιστές είναι εκείνοι που χρειάζονται τώρα τη διαίρεση, ενώ οι κομμουνιστές θέλουν να ενώσουν όλες τις δυνάμεις της εργατικής τάξης ενάντια στον καπιταλισμό.

Η τακτική του ενιαίου μετώπου σημαίνει ότι η κομμουνιστική πρωτοπορία πρέπει να μπαίνει επικεφαλής στους καθημερινούς αγώνες των μεγάλων μαζών για τις απόλυτα απαραίτητες και ζωτικές διεκδικήσεις τους. Μέσα στους αγώνες αυτούς οι κομμουνιστές μπορεί να έρχονται σε διαπραγματεύσεις ακόμα και με τους προδότες αρχηγούς των σοσιαλδημοκρατών και με τους ανθρώπους του Άμστερνταμ. Οι προσπάθειες της 2ης Διεθνούς να παρουσιάσει την τακτική του ενιαίου μετώπου σαν μια τακτική που προετοιμάζει τη συγχώνευση όλων των «εργατικών» κομμάτων, πρέπει βέβαια να αποκρουστούν κατηγορηματικά. Οι προσπάθειες της 2ης Διεθνούς να απορροφήσει, με το πρόσχημα του ενιαίου μετώπου, «ακροαριστερές» εργατικές οργανώσεις (συγχώνευση του Σοσιαλδημοκρατικού

Κόμματος και του Ανεξάρτητου Σοσιαλιστικού Κόμματος στη Γερμανία το 1922) στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε άλλο από το μέσο με το οποίο οι σοσιαλδημοκράτες αρχηγοί προσπαθούν να προσκολληθούν στην μπουρζουαζία νέα τμήματα εργατικών μαζών.

Η ύπαρξη αυτόνομων κομμουνιστικών κομμάτων, μαζί με την απόλυτα ελεύθερη δράση τους απέναντι στον καπιταλισμό και την αντεπαναστατική σοσιαλδημοκρατία, είναι το μεγαλύτερο ιστορικό επίτευγμα του προλεταριάτου, που με κανένα τρόπο δεν πρέπει να το εγκαταλείψουν οι κομμουνιστές. Μόνο τα κομμουνιστικά κόμματα αγωνίζονται για τα *συνολικά* συμφέροντα του προλεταριάτου.

Επίσης η τακτική του ενιαίου μετώπου δεν σημαίνει καθόλου μια «εκλογική σύμπραξη» με τους κορυφαίους παράγοντες που στοχεύουν σε τούτους ή σε κείνους τους εκλογικούς σκοπούς. Η τακτική του ενιαίου μετώπου στοχεύει να εξυπηρετήσει τον κοινό αγώνα των κομμουνιστών και των άλλων εργατών που ακολουθούν άλλα κόμματα ή ομάδες ή που είναι ακομμάτιστοι, για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης ενάντια στην μπουρζουαζία. Κάθε αγώνας και για τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις αποτελεί πηγή επαναστατικών διδαγμάτων, γιατί με την εμπειρία που αποκτούν στους αγώνες οι εργάτες θα πεισθούν για την αναπόδραστη ανάγκη της επανάστασης και για τη μεγάλη σημασία του κομμουνισμού.

Ένα άλλο πολύ σπουδαίο καθήκον, όταν εφαρμόζουμε την τακτική του ενιαίου μετώπου, είναι να επιδιώκουμε όχι μόνο αποτελέσματα στη ζύμωση αλλά και στην οργάνωση. Πρέπει να επωφελομαστε από κάθε ευκαιρία για να δημιουργούμε μέσα στις εργατικές μάζες πυρήνες αυτοοργάνωσης (εργατικά συμβούλια, επιτροπές εργατικού ελέγχου από εργάτες όλων των κομμάτων ή και ακομμάτιστους, εκτελεστικές επιτροπές κ.τ.λ.).

Το σημαντικότερο στην τακτική του ενιαίου μετώπου ήταν, και εξακολουθεί να είναι, η δραστική και συγχρόνως η οργανωτική συσπείρωση των εργατικών μαζών. Το πρακτικό αποτέλεσμα της τακτικής του ενιαίου μετώπου πηγάζει από τα «κάτω», μέσα από τα σπλάχνα αυτών των εργατικών μαζών. Σ' ορισμένες περιπτώσεις, οι κομμουνιστές θα χρειαστεί να συνεργαστούν και με τους κορυφαίους εκπροσώπους των αντίπαλων εργατικών κομμάτων όμως, για την εξέλιξη της πορείας αυτών των διαπραγματεύσεων, οι μάζες πρέπει να έχουν διαρκώς πλήρεις και ακριβείς πληροφορίες. Στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων με τους εκπροσώπους αυτούς, με κανέναν τρόπο δεν πρέπει να περιορίζεται η αυτόνομη δράση των κομμουνιστικών κομμάτων.

Αυτονόητο είναι ότι η τακτική του ενιαίου μετώπου πρέπει να εφαρμόζεται στις διάφορες χώρες με διαφορετική μορφή, ανάλογα με τις συγκεκριμένες συνθήκες. Όμως, όσον καιρό, στις σημαντικότερες καπιταλιστικές χώρες, οι αντικειμενικοί όροι είναι ώριμοι για τη σοσιαλιστική επανάσταση και όπου τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα (καθοδηγούμενα από τους αντεπαναστάτες ηγέτες) συνειδητά πραγματοποιούν τη διάσπαση της εργατικής τάξης, εκεί η τακτική του ενιαίου μετώπου θα δημιουργήσει μια νέα εποχή.

ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ, 1922

(Συμπλήρωμα στις «Θέσεις για την τακτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς»):

1. Το διεθνές κίνημα περνάει σήμερα μια μεταβατική περίοδο που θέτει μπροστά στην Κομμουνιστική Διεθνή και τα τμήματα της σημαντικά προβλήματα τακτικής.

Αυτή η περίοδος χαρακτηρίζεται κυρίως από τα ακόλουθα γεγονότα: Η παγκόσμια οικονομική κρίση επιδεινώνεται. Η ανεργία μεγαλώνει. Σε όλες σχεδόν τις χώρες, το διεθνές κεφάλαιο έχει εξαπολύσει συστηματική επίθεση εναντίον της εργατικής τάξης με ολοφάνερο σκοπό να ελαττωθούν τα μεροκάματα και να εξευτελιστούν οι συνθήκες ζωής των εργαζομένων. Η χρεοκοπία της συνθήκης των Βερσαλλιών γίνεται ολοένα και περισσότερο έκδηλη για τις εργαζόμενες μάζες. Είναι φανερό ότι αν το διεθνές προλεταριάτο δεν κατορθώσει να ανατρέψει το αστικό καθεστώς, ένας ή και περισσότεροι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι δεν θα αργήσουν να ξεσπάσουν. Αυτό το έδειξε καθαρά η Συνδιάσκεψη της Ουάσινγκτον.

2. Οι ρεφορμιστικές αυταπάτες που, λόγω διαφόρων περιστατικών, είχαν ξαναγίνει πιστευτές από τις μάζες, παραχωρούν τη θέση τους, μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα, σ' ένα πνεύμα πολύ διαφορετικό. Οι δημοκρατικές και μεταρρυθμιστικές αυταπάτες που μετά τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο είχαν κερδίσει έδαφος σε μια κατηγορία προνομιούχων εργαζομένων, καθώς και ανάμεσα στους πιο πολιτικά καθυστερημένους εργάτες, διαλύονται πριν ακόμα προφτάσουν να ανθίσουν. Τα αποτελέσματα των εργασιών της Συνδιάσκεψης της Ουάσινγκτον θα τους δώσουν τη χαριστική βολή. Αν πριν από έξι μήνες μπορούσε κανείς να μιλάει κάπως δικαιολογημένα για κάποια εξέλιξη προς τα δεξιά των εργατικών μαζών της Ευρώπης και της Αμερικής, δεν μπορεί σήμερα να αρνηθεί την αρχή ενός νέου προσανατολισμού προς τα αριστερά.

3. Από την άλλη μεριά, η καπιταλιστική επίθεση προκάλεσε μέσα στις εργατικές μάζες μια αυθόρμητη τάση για ενότητα που τίποτα δεν μπορεί να την περιορίσει και η οποία συμβαδίζει με την ανάπτυξη της εμπιστοσύνης που τρέφει το προλεταριάτο στους κομμουνιστές.

Μόνο τώρα εργατικά περιβάλλοντα ολοένα και πιο σημαντικά αρχίζουν να εκτιμούν την παλικαριά της κομμουνιστικής πρωτοπορίας που κατέβηκε στον αγώνα για να υπερασπίσει τα προλεταριακά συμφέροντα σε μια εποχή που οι μεγάλες μάζες έμεναν ακόμα αδιάφορες, και μάλιστα και εχθρικές, απέναντι στον κομμουνισμό. Οι εργάτες καταλαβαίνουν ολοένα και περισσότερο ότι οι κομμουνιστές έχουν πραγματικά υπερασπίσει, συχνά με τις μεγαλύτερες θυσίες και στις πιο δύσκολες περιστάσεις, τα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα των εργαζομένων. Και πάλι, ο σεβασμός και η εμπιστοσύνη στρέφονται προς την πρωτοπορία που την αποτελούν οι κομμουνιστές. Οι πιο καθυστερημένοι εργαζόμενοι, αναγνωρίζοντας τελικά πόσο μάταιες είναι οι ρεφορμιστικές ελπίδες, πείθονται τώρα ότι απέναντι στην καπιταλιστική διαρπαγή, μόνη σωτηρία είναι ο αγώνας.

4. Τα κομμουνιστικά κόμματα μπορούν και οφείλουν τώρα να δρέψουν τους καρπούς των αγώνων που υποστήριξαν την προηγούμενη περίοδο μέσα στις πιο δύσκολες συνθήκες και μέσα στην αδιαφορία των μαζών. Οι εργαζόμενοι, παρακινούμενοι από μια ολοένα και μεγαλύτερη εμπιστοσύνη προς τα πιο αλύγιστα και τα πιο μαχητικά στοιχεία της τάξης —τους κομμουνιστές— δείχνουν περισσότερο από ποτέ την ακατανίκητη επιθυμία για ενότητα. Τα λιγότερο πεπειραμένα στρώματα της εργατικής τάξης, που τώρα ζούνε ζωή ενεργητική, ονειρεύονται την ένωση όλων των εργατικών κομμάτων, αν όχι όλων των προλεταριακών οργανώσεων. Ελπίζουν να αυξήσουν έτσι την ικανότητα τους ν' αντισταθούν στην καπιταλιστική πίεση. Οι εργάτες που ως τα σήμερα είχαν σχεδόν αδιαφορήσει για τους πολιτικούς αγώνες, θέλουν από δω και μπρος να επαληθεύσουν, με την προσωπική τους πείρα, την αξία του πολιτικού προγράμματος του ρεφορμισμού. Εργάτες που έχουν προσχωρήσει στα παλιά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και αποτελούν σημαντικό τμήμα του προλεταριάτου δεν δέχονται πια τις συκοφαντικές καμπάνιες των σοσιαλδημοκρατών και των κεντριστών εναντίον της κομμουνιστικής πρωτοπορίας και μάλιστα, ακόμη περισσότερο, αρχίζουν να ζητάνε μια συμφωνία μαζί της. Ωστόσο δεν είναι ακόμα εντελώς απαλλαγμένοι από τις ρεφορμιστικές αντιλήψεις, και πολλοί είναι εκείνοι που υποστηρίζουν τις Σοσιαλιστικές Διεθνείς καθώς και τη Διεθνή του Άμστερνταμ. Δεν χωρά αμφιβολία ότι οι πόθοι τους δεν είναι πάντοτε ξεκαθαρισμένοι. Το βέβαιο πάντως είναι ότι τείνουν επιτακτικά στη δημιουργία ενός ενιαίου προλεταριακού μετώπου, στο σχηματισμό ενός ισχυρού μπλοκ, από τα κόμματα της 2ης Διεθνούς και τα συνδικάτα του Άμστερνταμ έως και τους κομμουνιστές, που πάνω του να συντρίβεται η εργοδοτική επίθεση. Μ' αυτήν την έννοια, οι πόθοι αυτοί αποτελούν καθαρή πρόοδο. Η πίστη στο ρεφορμισμό έχει σχεδόν ατονήσει. Στη σημερινή κατάσταση του εργατικού κινήματος, κάθε σοβαρή δράση, ακόμα κι αν ξεκινάει από μερικές διεκδικήσεις, θα οδηγήσει μοιραία τις μάζες να θέσουν τα βασικά ζητήματα της επανάστασης. Η κομμουνιστική πρωτοπορία έχει μόνο να κερδίσει από την πείρα των καινούριων εργατικών στρωμάτων, τα οποία θα πεισθούν μόνα τους πόσο μάταιες είναι οι ρεφορμιστικές αυταπάτες και τα αξιοθρήνητα αποτελέσματα της συμφιλιωτικής πολιτικής.

5. Όταν άρχισε η συνειδητή και οργανωμένη διαμαρτυρία των εργαζομένων εναντίον της προδοσίας των ηγετών της 2ης Διεθνούς, οι ηγέτες αυτοί είχαν στα χέρια τους το σύνολο του μηχανισμού των εργατικών οργανώσεων. Επικαλούνταν την εργατική ενότητα και πειθαρχία για να φιμώσουν τους επαναστάτες προλετάρους και να τσακίσουν κάθε αντίδραση που θα τους εμπόδιζε να θέσουν στην υπηρεσία των ιμπεριαλιστών το σύνολο των προλεταριακών δυνάμεων. Η επαναστατική αριστερά αναγκάστηκε έτσι να αποκτήσει με κάθε τρόπο την ελευθερία της στην προπαγάνδα ώστε να κάνει

γνωστό στις εργαζόμενες μάζες πόσο άτιμα πρόδωσαν και εξακολουθούν ακόμα να προδίνουν αυτοί οι ηγέτες, τα κόμματα και τα συνδικάτα τα δημιουργημένα από τις ίδιες τις μάζες.

6. Τα κομμουνιστικά κόμματα, αφού εξασφάλισαν πλήρη ελευθερία προπαγάνδας, προσπαθούν σήμερα σε όλες τις χώρες να πραγματοποιήσουν μια όσο το δυνατόν πιο πλήρη ενότητα στο πεδίο δράσης των μαζών. Οι άνθρωποι του Άμστερνταμ, καθώς κι εκείνοι της 2ης Διεθνούς, παINEύουν κι εγκωμιάζουν την ενότητα αλλά όλες οι πράξεις τους αποτελούν άρνηση των λόγων τους. Οι ρεφορμιστές, που επιδιώκουν με κάθε τρόπο το συμβιβασμό, που κατάπνιξαν μέσα στις οργανώσεις τις διαμαρτυρίες, τις κριτικές και τους επαναστατικούς πόθους, προσπαθούν τώρα να βγουν από το αδιέξοδο τους σπέρνοντας την αποδιοργάνωση και τη διαίρεση των εργατών και σαμποτάροντας τον αγώνα τους. Η αποκάλυψη στη σημερινή στιγμή της υποτροπής της προδοσίας τους αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα καθήκοντα των κομμουνιστικών κομμάτων.

7. Η μεγάλη εσωτερική εξέλιξη που πραγματοποιήθηκε μέσα στην εργατική τάξη της Ευρώπης και της Αμερικής εξαιτίας της νέας οικονομικής κατάστασης του προλεταριάτου, αναγκάζει κι αυτούς ακόμα τους ηγέτες και τους διπλωμάτες των Σοσιαλιστικών Διεθνών και της Διεθνούς του Άμστερνταμ να θέσουν στην πρώτη γραμμή το πρόβλημα της εργατικής ενότητας. Ενώ, για τους εργάτες που τώρα μόλις άρχισαν να αποκτούν συνειδητή πολιτική ζωή και είναι ακόμα άπειροι, το σύνθημα του ενιαίου μετώπου αποτελεί ειλικρινή έκφραση της επιθυμίας να αντιτάξουν στην εργοδοτική επίθεση όλες τις δυνάμεις της εργατικής τάξης, αυτό το σύνθημα για τους ρεφορμιστές ηγέτες δεν είναι παρά μια καινούρια προσπάθεια να εξαπατήσουν τους εργάτες και να τους ξαναφέρουν στο δρόμο της συνεργασίας των τάξεων. Ο επικείμενος κίνδυνος ενός νέου ιμπεριαλιστικού πολέμου, ο εξοπλισμός, οι νέες μυστικές συνθήκες των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, όχι μόνο δεν θα κάνουν τους ηγέτες της 2ης και της 2V4 Διεθνούς καθώς και της Διεθνούς του Άμστερνταμ, να χτυπήσουν τον κώδωνα του κινδύνου και να βοηθήσουν πραγματικά στη διεθνή ένωση της εργατικής τάξης, αλλά οπωσδήποτε θα δημιουργήσουν στις γραμμές τους τις ίδιες διχόνοιες που χωρίζουν τη διεθνή μπουρζουαζία. Αυτό είναι κάτι αναπόφευκτο γιατί η αλληλεγγύη των ρεφορμιστών «σοσιαλιστών» με τις εθνικές μπουρζουαζίες «τους» αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο του ρεφορμισμού.

Αυτές είναι οι γενικές συνθήκες στις οποίες η Κομμουνιστική Διεθνής και τα τμήματά της καθόρισαν τη στάση τους απέναντι στο σύνθημα της ενότητας του εργατικού μετώπου.

8. Ύστερα από προσεκτική στάθμιση των πραγμάτων, η Εκτελεστική της Κομμουνιστικής Διεθνούς κρίνει ότι το σύνθημα του 3ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς: *Προς τις μάζες!*, καθώς και τα γενικά συμφέροντα του κομμουνιστικού κινήματος, απαιτούν η Κομμουνιστική Διεθνής και τα τμήματά της να υποστηρίξουν το σύνθημα της ενότητας του προλεταριακού μετώπου και να αναλάβουν την πρωτοβουλία της πραγματοποίησής του. Η τακτική των κομμουνιστικών κομμάτων θα λαβαίνει υπόψη της τις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε χώρας.

9. Στη Γερμανία, το Κομμουνιστικό Κόμμα, στην τελευταία συνεδρίαση του Εθνικού Συμβουλίου του, τάχθηκε υπέρ της ενότητας του προλεταριακού μετώπου και αναγνώρισε ότι είναι δυνατό να υποστηριχτεί μια «ενωτική εργατική κυβέρνηση» που θα ήταν διατεθειμένη να καταπολεμήσει σοβαρά την καπιταλιστική εξουσία. Η Εκτελεστική της Κομμουνιστικής Διεθνούς εγκρίνει χωρίς επιφύλαξη αυτή την απόφαση, έχοντας την πεποίθηση ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας θα μπορέσει, διατηρώντας την πολιτική ανεξαρτησία του, να εισχωρήσει στα πιο πλατιά προλεταριακά στρώματα και να ενισχύσει εκεί την κομμουνιστική επιρροή. Στη Γερμανία, περισσότερο από παντού αλλού, οι μεγάλες μάζες καταλαβαίνουν ολοένα και πιο πολύ ότι η κομμουνιστική τους πρωτοπορία είχε δίκιο να μη θέλει να καταθέσει τα όπλα στις πιο δύσκολες στιγμές και να καταγγείλει πόσο άχρηστα ήταν τα ρεφορμιστικά γιατροσόφια σε μια κατάσταση όπου μόνο η προλεταριακή επανάσταση θα μπορούσε να δώσει λύση. Συνεχίζοντας αυτό το δρόμο, το γερμανικό κόμμα δεν θ' αργήσει να πάρει με το μέρος του όλα τα (αναρχικο)συνδικαλιστικά στοιχεία που έμειναν ως τώρα έξω από τον αγώνα των μαζών.

10. Στη Γαλλία, το Κομμουνιστικό Κόμμα συγκεντρώνει την πλειοψηφία των πολιτικά οργανωμένων εργατών. Επομένως, το πρόβλημα του ενιαίου μετώπου παίρνει εκεί χαρακτήρα κάπως διαφορετικό απ' ό,τι σ' άλλες χώρες. Όμως και στη Γαλλία επίσης, πρέπει όλη η ευθύνη της διάσπασης του εργατικού μετώπου να πέσει στους αντιπάλους μας. Η επαναστατική πτέρυγα του γαλλικού συνδικαλισμού δικαιολογημένα καταπολεμά το σχίσμα στα συνδικάτα και υποστηρίζει την ενότητα της εργατικής

τάξης στον οικονομικό αγώνα. Αλλά αυτός ο αγώνας δεν σταματάει στο κατώφλι του εργοστασίου. Η ενότητα δεν είναι λιγότερο απαραίτητη ενάντια στο κύμα της αντίδρασης, την ιμπεριαλιστική πολιτική κλπ. Η πολιτική των ρεφορμιστών και των κεντριστών, αφού προκάλεσε το σχίσμα στο κόμμα, απειλεί τώρα την ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος, κι αυτό αποδειώνει, ότι όπως ο Ζαν Λονγκέ, έτσι και ο Ζουό υπηρετεί στην πραγματικότητα την υπόθεση της μπουρζουαζίας. Το σύνθημα της πολιτικής και οικονομικής ενότητας του προλεταριακού μετώπου εναντίον της μπουρζουαζίας είναι το καλύτερο μέσο για να αποτύχουν οι μανούβρες των σχισματικών.

Όποιες κι αν είναι οι προδοσίες της ρεφορμιστικής Γενικής Συνομοσπονδίας Εργασίας που τη διευθύνουν οι Ζουό, Μερχάιμ και Σία, οι κομμουνιστές, και μαζί μ' αυτούς όλα τα επαναστατικά στοιχεία της γαλλικής εργατικής τάξης, θα αναγκαστούν να προτείνουν στους ρεφορμιστές, πριν από κάθε γενική απεργία, πριν από κάθε επαναστατική εκδήλωση, πριν από κάθε δράση των μαζών, να συμμετάσχουν κι αυτοί, και όταν οι ρεφορμιστές τούς το αρνηθούν, να τους αποκαλύψουν στην εργατική τάξη. Έτσι η κατάκτηση των μη πολιτικοποιημένων εργατικών μαζών θα γίνει για μας ευκολότερη. Είναι αυτονόητο ότι αυτή η μέθοδος δεν συνεπάγεται καθόλου τον περιορισμό της ανεξαρτησίας του Κομμουνιστικού Κόμματος Γαλλίας ούτε και το υποχρεώνει, π.χ. να υποστηρίξει το Συνασπισμό της Αριστεράς σε εκλογική περίοδο, ή να δείξει υπερβολική επιείκεια απέναντι στους αναποφάσιστους «κομμουνιστές» που δεν παύουν να πενθούν και να λυπούνται για το σχίσμα με τους σοσιαλπατριώτες.

11. Στην Αγγλία, το ρεφορμιστικό Εργατικό Κόμμα αρνήθηκε να δεχτεί στους κόλπους του το Κομμουνιστικό Κόμμα όπως ακριβώς δέχτηκε τις άλλες εργατικές οργανώσεις. Αλλά, κάτω από την πίεση των εργατικών μαζών, που για τους πόθους τους μιλήσαμε παραπάνω, οι εργατικές οργανώσεις του Λονδίνου ψήφισαν πρόσφατα την είσοδο του Κομμουνιστικού Κόμματος στο Εργατικό Κόμμα.

Απ' αυτή την άποψη, η Αγγλία αποτελεί, όπως είναι φανερό, εξαίρεση. Λόγω ειδικών συνθηκών, το Εργατικό Κόμμα αποτελεί στην Αγγλία ένα είδος ομοσπονδίας που αγκαλιάζει όλες τις εργατικές οργανώσεις της χώρας. Είναι λοιπόν τώρα καθήκον των κομμουνιστών να απαιτήσουν, με μια ενεργητική καμπάνια, να γίνουν δεχτοί στο Εργατικό Κόμμα. Η τελευταία προδοσία των ηγετών των τρέιντ-γιούνιονς στην απεργία των ανθρακωρύχων, η επίθεση των καπιταλιστών εναντίον των μεροκάματων κ.λπ., προκαλούν σημαντικό αναβρασμό στις γραμμές του αγγλικού προλεταριάτου. Οι κομμουνιστές πρέπει να προσπαθήσουν με κάθε τρόπο να εισχωρήσουν στα κατάβραθα των εργαζόμενων μαζών με το σύνθημα της ενότητας του προλεταριακού μετώπου εναντίον της μπουρζουαζίας.

12. Στην Ιταλία, το νεαρό Κομμουνιστικό Κόμμα, που κρατούσε ως τώρα μια στάση από τις πιο αδιάλλακτες απέναντι στο ρεφορμιστικό Σοσιαλιστικό Κόμμα και τους σοσιαλπροδότες ηγέτες της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργασίας —που η από μέρους της προδοσία της προλεταριακής επανάστασης έχει τώρα οριστικά ολοκληρωθεί— αναλαμβάνει τώρα μπροστά στην εργοδοτική επίθεση μια ενεργητική ζύμωση υπέρ της ενότητας του προλεταριακού μετώπου. Η Εκτελεστική επιδοκιμάζει απόλυτα την τακτική των ιταλών κομμουνιστών και τονίζει την ανάγκη να αναπτυχθεί αυτή ακόμα περισσότερο. Η Εκτελεστική έχει πεισθεί ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας, αν δείξει αρκετή διορατικότητα, θα γίνει πρότυπο μαρξιστικής μαχητικότητας για την Κομμουνιστική Διεθνή και ότι, καταγγέλλοντας χωρίς έλεος τους δισταγμούς και τις προδοσίες των ρεφορμιστών και των κεντριστών, θα μπορέσει να διεξαγάγει μια ολοένα και εντονότερη καμπάνια μέσα στις εργατικές μάζες για την ενότητα του προλεταριακού μετώπου εναντίον της μπουρζουαζίας.

Είναι αυτονόητο ότι το ιταλικό Κόμμα δεν πρέπει τίποτα να παραμελήσει στην προσπάθειά του να κερδίσει στην άποψη της κοινής δράσης τα επαναστατικά στοιχεία του αναρχισμού και του συνδικαλισμού.

13. Στην Τσεχοσλοβακία, όπου το Κόμμα συγκεντρώνει την πλειοψηφία των πολιτικά οργανωμένων εργατών, τα καθήκοντα των κομμουνιστών είναι, από ορισμένες απόψεις, ανάλογα με τα καθήκοντα των γάλλων κομμουνιστών. Το τσεχοσλοβακικό Κόμμα, σταθεροποιώντας την ανεξαρτησία του και κόβοντας τους τελευταίους δεσμούς που το συνδέουν με τους κεντριστές, πρέπει να μπορέσει να εκλαϊκεύσει το σύνθημα της ενότητας του προλεταριακού μετώπου εναντίον της μπουρζουαζίας και να αποκαλύψει τον αληθινό ρόλο των σοσιαλδημοκρατών και κεντριστών που είναι πράκτορες του κεφαλαίου. Οι

τσεχοσλοβάκοι κομμουνιστές πρέπει επίσης να εντείνουν τη δράση τους στα συνδικάτα, που σ' ένα μεγάλο μέρος τους έχουν μείνει στα χέρια των «κίτρινων» ηγετών.

14. Στη Σουηδία, το αποτέλεσμα των τελευταίων κοινοβουλευτικών εκλογών επιτρέπει σ' ένα αριθμητικά αδύνατο Κομμουνιστικό Κόμμα να παίζει σημαντικό ρόλο. Ο Μπράντιγκ, ένας από τους πιο διακεκριμένους ηγέτες της 2ης Διεθνούς και σύγχρονα πρόεδρος του υπουργικού συμβουλίου της σουηδικής μπουρζουαζίας, βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση που η στάση της κομμουνιστικής κοινοβουλευτικής φράξιας να μην τού είναι αδιάφορη για τη δημιουργία μιας κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας. Η Εκτελεστική έχει τη γνώμη ότι η κομμουνιστική φράξια δεν μπορεί να αρνηθεί, κάτω από ορισμένους όρους, να δώσει την υποστήριξη της στη μενσεβίκικη κυβέρνηση του Μπράντιγκ, όπως άλλωστε δικαιολογημένα έκαναν οι γερμανοί κομμουνιστές για ορισμένες τοπικές κυβερνήσεις (Θουριγγία). Αυτό όμως καθόλου δεν σημαίνει ότι οι σουηδοί κομμουνιστές πρέπει να εγκαταλείψουν, έστω και ελάχιστα, την ανεξαρτησία τους ή να πάψουν να καταγγέλλουν τον πραγματικό χαρακτήρα της μενσεβίκικης κυβέρνησης. Αντίθετα, όσο περισσότερη εξουσία θα έχουν οι μενσεβίκοι, τόσο περισσότερο θα προδώσουν την εργατική τάξη και τόσο περισσότερο θα πρέπει να προσπαθήσουν οι κομμουνιστές να τους αποκαλύψουν μπροστά στις εργατικές μάζες.

15. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, η ένωση όλων των στοιχείων της αριστεράς του εργατικού συνδικαλιστικού και πολιτικού κινήματος αρχίζει να πραγματοποιείται. Οι αμερικάνοι κομμουνιστές έχουν έτσι την ευκαιρία να μπουνε μέσα στις μεγάλες εργατικές μάζες και να γίνουν το κέντρο αποκρυστάλλωσης αυτής της ένωσης των αριστερών. Συγκροτώντας ομάδες παντού όπου υπάρχουν κομμουνιστές, πρέπει να ξέρουν να πάρουν στα χέρια τους την ηγεσία της συγκέντρωσης των επαναστατικών στοιχείων και να διαδώσουν με ενεργητικότητα την ιδέα του ενιαίου μετώπου (για την υπεράσπιση π.χ. των συμφερόντων των ανέργων). Η κύρια κατηγορία τους εναντίον των οργανώσεων του Κόμπερς θα είναι ότι οι οργανώσεις αυτές αρνούνται επίμονα να συγκροτήσουν ένα ενιαίο προλεταριακό μέτωπο για να υπερασπίσουν τους ανέργους. Ωστόσο, το κύριο καθήκον του κόμματος θα είναι να κατορθώσει να πάρει με το μέρος του τα καλύτερα στοιχεία των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (I.W.W.).

16. Στην Ελβετία, το κόμμα μας έχει ήδη σημειώσει ορισμένες επιτυχίες στο δρόμο που δείξαμε. Η κομμουνιστική προπαγάνδα για το ενιαίο μέτωπο ανάγκασε τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να συγκαλέσει προσεχώς ένα έκτακτο συνέδριο στο οποίο οι σύντροφοι μας θα αποκαλύψουν τα ψέματα του ρεφορμισμού και θα αναπτύξουν τη μεγαλύτερη δραστηριότητα για την επαναστατική ενότητα του προλεταριάτου.

17. Σε μια σειρά άλλες χώρες, το ζήτημα παρουσιάζεται, ανάλογα με τις τοπικές συνθήκες, με μορφή λίγο πολύ διαφορετική. Η Εκτελεστική όμως έχει την πεποίθηση ότι τα τμήματα θα είναι σε θέση να εφαρμόσουν, ανάλογα με τις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε χώρας, τη γενική γραμμή που αυτή χάραξε.

18. Η Εκτελεστική Επιτροπή απαιτεί σαν όρο, αυστηρά υποχρεωτικό για όλα τα Κομμουνιστικά Κόμματα, την ελευθερία του κάθε τμήματος που θα έρθει σε συμφωνία με τα κόμματα της 2ης και της 2V4 Διεθνούς, να συνεχίζει την προπαγάνδα των ιδεών μας και την κριτική των αντιπάλων του κομμουνισμού. Οι κομμουνιστές, υποτασσόμενοι στην πειθαρχία της δράσης, πρέπει να διατηρούν απόλυτα το δικαίωμα και τη δυνατότητα να εκφράζουν, όχι μόνο πριν και μετά τη δράση, αλλά ακόμα και κατά τη διάρκεια της, τη γνώμη τους πάνω στην πολιτική όλων των εργατικών οργανώσεων χωρίς εξαίρεση. Σε καμιά περίπτωση και με κανένα πρόσχημα δεν πρέπει αυτός ο όρος να αθετείται. Οι κομμουνιστές, υποστηρίζοντας την ενότητα όλων των εργατικών οργανώσεων σε κάθε πρακτική δράση εναντίον του καπιταλιστικού μετώπου, δεν μπορούν να παραιτηθούν από την προπαγάνδα των απόψεων τους, που μόνο αυτές αποτελούν τη λογική έκφραση των συμφερόντων της εργατικής τάξης.

19. Η Εκτελεστική Επιτροπή της Κομμουνιστικής Διεθνούς πιστεύει ότι είναι χρήσιμο να υπενθυμίσει σε όλα τα αδελφό κόμματα την πείρα των ρώσων μπολσεβίκων, που το κόμμα τους είναι το μόνο που κατόρθωσε ως τα σήμερα να νικήσει την μπουρζουαζία και να καταλάβει την εξουσία. Κατά τα δεκαπέντε χρόνια που μεσολαβούν ανάμεσα στη γέννηση του μπολσεβικισμού και τη νίκη του (1903 με 1917), το κόμμα αυτό δεν έπαψε ποτέ να πολεμά το ρεφορμισμό ή, πράγμα που είναι το ίδιο, το μενσεβικισμό. Αλλά σ' όλο αυτό το διάστημα, οι μπολσεβίκοι έχουν επανειλημμένα συνάψει συμφωνίες με τους μενσεβίκους. Το πρώτο τυπικό σχίσμα πραγματοποιήθηκε την άνοιξη του 1905. Αλλά κάτω από

την ακατανίκητη επίδραση ενός εργατικού κινήματος μεγάλης έκτασης, οι μπολσεβίκοι έκαναν, τον ίδιο χρόνο, κοινό μέτωπο με τους μενσεβίκους. Το δεύτερο τυπικό σχίσμα έγινε το Γενάρη του 1912. Αλλά από το 1905 ως το 1912, το σχίσμα διαδέχονταν ενώσεις και πρόσκαιρες συμφωνίες (το 1906, το 1907 και το 1910). Αυτές οι ενώσεις και μισοενώσεις δεν πραγματοποιήθηκαν μόνο σαν συνέπεια των περιπετειών της πάλης ανάμεσα στις φράξιες, αλλά ιδιαίτερα κάτω από την πίεση των μεγάλων εργατικών μαζών που ξύπνησαν στην πολιτική ζωή και που θα ήθελαν να δουν οι ίδιες αν οι δρόμοι του μενσεβικισμού απομακρύνονται πραγματικά από την επανάσταση. Λίγο πριν από τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, το καινούριο επαναστατικό κίνημα που επακολούθησε την απεργία της Λένα [ποταμός της Σιβηρίας όπου οι απεργίες που ξέσπασαν εκεί το 1912 δημιούργησαν ένα μεγάλο κύμα συμπαράστασης] γέννησε στις προλεταριακές μάζες έναν ισχυρό πόθο ενότητας που οι ηγέτες του μενσεβικισμού προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν προς όφελος τους, όπως το κάνουν σήμερα οι ηγέτες των «σοσιαλιστικών» Διεθνών καθώς και οι ηγέτες της Διεθνούς του Άμστερνταμ. Εκείνη την εποχή, οι μπολσεβίκοι δεν αρνήθηκαν το ενιαίο μέτωπο. Κάθε άλλο: Για να αντισταθμίσουν τη διπλωματία των μενσεβικών ηγετών, υιοθέτησαν το σύνθημα της «ενότητας στη δράση», δηλαδή της ενότητας των εργατικών μαζών στην επαναστατική πρακτική δράση τους εναντίον της μπουρζουαζίας. Η πείρα έδειξε ότι αυτή ήταν η μόνη σωστή τακτική. Τροποποιημένη ανάλογα με το χρόνο και τον τόπο, η τακτική αυτή οδήγησε στον κομμουνισμό την τεράστια πλειοψηφία των καλύτερων προλεταριακών στοιχείων του μενσεβικισμού.

20. Η Κομμουνιστική Διεθνής υιοθετώντας το σύνθημα της ενότητας του προλεταριακού μετώπου και παραδεχόμενη συμφωνίες ανάμεσα στα διάφορα τμήματα της και τα κόμματα και τα συνδικάτα της 2ης και της 2Vz Διεθνούς, δεν μπορεί, όπως είναι φανερό, να αρνηθεί ανάλογες συμφωνίες σε διεθνή κλίμακα. Στο ζήτημα της βοήθειας προς τους πεινασμένους της Ρωσίας, η Εκτελεστική πρότεινε μια συμφωνία στη συνδικαλιστική Διεθνή του Άμστερνταμ. Ανανέωσε τις προτάσεις της με την προοπτική μιας κοινής δράσης εναντίον της λευκής τρομοκρατίας στην Ισπανία και τη Γιουγκοσλαβία. Κάνει τώρα μια πρόταση στις Σοσιαλιστικές Διεθνείς και στη Διεθνή του Άμστερνταμ, μια καινούρια πρόταση σχετική με τις εργασίες της Συνδιάσκεψης της Ουάσινγκτον, συνδιάσκεψης που δεν μπορεί παρά να επιταχύνει το ξέσπασμα ενός νέου ιμπεριαλιστικού πολέμου. Αλλά οι ηγέτες αυτών των τριών διεθνών οργανώσεων έδειξαν ότι, όταν πρόκειται να περάσουν από τα λόγια στα έργα, αρνούνται εντελώς το σύνθημα της εργατικής ενότητας. Επομένως, το συγκεκριμένο καθήκον της Κομμουνιστικής Διεθνούς και των τμημάτων της θα είναι να αποκαλύψουν στις μάζες την υποκρισία των ηγετικών στοιχείων αυτών των οργανώσεων που προτιμούν την ένωση με τη μπουρζουαζία από την ενότητα με τους επαναστάτες εργαζόμενους και που, παραμένοντας στο Διεθνές Γραφείο Εργασίας (το εξάρτημα της Κοινωνίας των Εθνών), συμμετέχουν έτσι στην ιμπεριαλιστική Συνδιάσκεψη της Ουάσινγκτον, αντί να εξαπολύσουν καμπάνια εναντίον της. Αλλά η αρνητική απάντηση στις προτάσεις μας δεν θα μας κάνει να παραιτηθούμε από την τακτική που εφαρμόζουμε, που είναι απόλυτα σύμφωνη με το πνεύμα των εργατικών μαζών και την οποία πρέπει να ξέρουμε να αναπτύσσουμε μεθοδικά και αδιάκοπα. Αν οι προτάσεις κοινής δράσης αποκρουστούν, θα χρειαστεί να πληροφορήσουμε τον εργατικό κόσμο, για να ξέρει ποιοι είναι εκείνοι που καταστρέφουν πραγματικά την ενότητα του προλεταριακού μετώπου. Αν οι προτάσεις μας γίνουν δεκτές, το καθήκον μας θα είναι να δώσουμε μεγαλύτερη ένταση και μεγαλύτερο βάθος στους αγώνες που θα εξαπολυθούν. Και στις δύο περιπτώσεις, αυτό που έχει σημασία είναι να ενεργήσουμε κατά τέτοιο τρόπο ώστε οι διαπραγματεύσεις των κομμουνιστών με τις άλλες οργανώσεις να ξυπνήσουν τις εργατικές μάζες και να τραβήξουν την προσοχή τους. Γιατί πρέπει οπωσδήποτε να ενδιαφερθούν όλοι οι εργαζόμενοι για όλες τις περιπέτειες του αγώνα που αποβλέπει στην πραγματοποίηση του ενιαίου επαναστατικού μετώπου τους.

21. Η Εκτελεστική, καθορίζοντας αυτό το σχέδιο δράσης, δεν παραλείπει να εφιστά την προσοχή στα αδελφό κόμματα για τους κινδύνους που μπορεί να προκύψουν απ' αυτό. Όλα τα κομμουνιστικά κόμματα δεν έχουν ακόμα αρκετά σταθεροποιηθεί και οργανωθεί και δεν έχουν εντελώς καταικήσει την κεντρική και μισοκεντρική ιδεολογία. Δεν είναι δύσκολο να γίνουν υπερβολές που θα οδηγήσουν στη μετατροπή των κομμουνιστικών κομμάτων και ομάδων σε άμορφα και ετερογενή μπλοκ. Για να εφαρμοστεί με επιτυχία η τακτική που υποστηρίζουμε, χρειάζεται να είναι γερά οργανωμένο το κόμμα και η διεύθυνση του να διακρίνεται για τις εντελώς ξεκαθαρισμένες ιδέες της.

22. Μέσα στους ίδιους τους κόλπους της Κομμουνιστικής Διεθνούς, στις ομάδες που δικαιολογημένα ή αδικαιολόγητα θεωρούνται δεξιές ή μισοκεντρικές, υπάρχουν αναμφισβήτητα δύο ρεύματα. Το πρώτο, πραγματικά χειραφετημένο από την ιδεολογία και τις μεθόδους της 2ης Διεθνούς, δεν έχει ακόμα κατορθώσει να απαλλαγεί από ένα αίσθημα σεβασμού προς την παλιά οργανωτική εξουσία και θα ήθελε, συνειδητά ή όχι, να αναζητήσει βάσεις για μια συμφωνία στον τομέα των γενικών ιδεών με τη 2η Διεθνή, και επομένως με την αστική κοινωνία. Το δεύτερο, που πολεμάει τον τυπικό ριζοσπαστισμό και τις πλάνες μιας δήθεν «αριστεράς», θα ήθελε να δώσει στην τακτική του νέου κομμουνιστικού κόμματος περισσότερη ευλυγισία και επιδεξιότητα στους χειρισμούς για να του επιτρέψει να εισχωρήσει πιο εύκολα μέσα στις εργατικές μάζες. Η γοργή εξέλιξη των κομμουνιστικών κομμάτων ώθησε (μερικές φορές) αυτά τα δύο ρεύματα να συνδεθούν, ακόμα και να ενοποιηθούν. Η προσεχτική εφαρμογή των μεθόδων που αναφέραμε παραπάνω, που αποβλέπουν στο να δώσουν στην κομμουνιστική προπαγάνδα ένα στήριγμα στις ενέργειες των ενοποιημένων μαζών, θα συμβάλει αποτελεσματικά στην επαναστατική σταθεροποίηση των κομμάτων μας, τόσο διαπαιδαγωγώντας με την πείρα τα ανυπόμονα και σχεταριστικά στοιχεία όσο και απαλλάσσοντας τα από το νεκρό βάρος του ρεφορμισμού.

23. Με την ενότητα του προλεταριακού μετώπου, πρέπει να εννοούμε την ενότητα όλων των εργαζομένων που επιθυμούν να πολεμήσουν τον καπιταλισμό, στους οποίους επομένως συμπεριλαμβάνονται οι εργάτες που ακολουθούν ακόμα τους αναρχικούς και τους (αναρχο)συνδικαλιστές. Σε μερικές χώρες, αυτά τα στοιχεία μπορούν να συμπράξουν στις επαναστατικές ενέργειες. Από τα πρώτα της ακόμα βήματα, η Κομμουνιστική Διεθνής σύστησε πάντοτε μια φιλική στάση απέναντι σ' αυτά τα εργατικά στοιχεία που ξεπερνούν προοδευτικά τις προκαταλήψεις τους και προσχωρούν σιγά-σιγά στον κομμουνισμό. Οι κομμουνιστές θα πρέπει από δω και μπρος να τους δίνουν τόσο περισσότερο προσοχή, όσο το ενιαίο μέτωπο εναντίον του καπιταλισμού βρίσκεται στο δρόμο της πραγματοποίησης του.

24. Η Εκτελεστική Επιτροπή, αποβλέποντας να καθορίσει οριστικά την κατοπινή εργασία μέσα στα πλαίσια που προδιαγράψαμε, αποφασίζει να συγκαλέσει προσεχώς μια έκτακτη συνδιάσκεψη στην οποία όλα τα κόμματα που έχουν προσχωρήσει στη Διεθνή θα αντιπροσωπεύονται με διπλάσιο αριθμό αντιπροσώπων από εκείνον που έχει κανονικά οριστεί.

25. Η Εκτελεστική Επιτροπή θα δώσει τη μεγαλύτερη προσοχή σε όλες τις πρακτικές ενέργειες που πραγματοποιούνται στο δρόμο που δείξαμε και ζητάει από τα διάφορα κόμματα να την ενημερώσουν με κάθε λεπτομέρεια για τις προσπάθειες τους σ' αυτόν τον τομέα και τα αποτελέσματα που είχαν.

ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ, 1922

I. Κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος

1. Σ' αυτά τα τελευταία δύο χρόνια, που χαρακτηρίζονται από τη γενική επίθεση του κεφαλαίου, το συνδικαλιστικό κίνημα εξασθένησε αισθητά σε όλες τις χώρες. Εκτός από σπάνιες εξαιρέσεις (Γερμανία, Αυστρία), τα συνδικάτα έχασαν μεγάλο αριθμό από τα μέλη τους. Αυτή η οπισθοδρόμηση εξηγείται τόσο από τις μεγάλες επιθέσεις της μπουρζουαζίας όσο και από την αδυναμία των ρεφορμιστικών συνδικάτων, όχι μόνο να λύσουν το κοινωνικό ζήτημα, αλλά και να αντισταθούν σοβαρά στην καπιταλιστική επίθεση και να υπερασπίσουν τα πιο στοιχειώδη συμφέροντα των εργατικών μαζών.

2. Μπροστά σ' αυτή την καπιταλιστική επίθεση απ' τη μια μεριά και στη συνεχιζόμενη ταξική συνεργασία απ' την άλλη, οι εργατικές μάζες αρχίζουν σιγά σιγά να χάνουν ορισμένες αυταπάτες. Για πολλούς το συνδικάτο έπαψε να είναι εστία ζύμωσης γιατί δεν στάθηκε ικανό, και σε αρκετές περιπτώσεις δεν θέλησε, να σταματήσει την επίθεση του κεφαλαίου και να διατηρήσει τις κατακτημένες θέσεις. Η στείρωση του ρεφορμισμού εκδηλώθηκε ολοφάνερα στην πράξη.

3. Το συνδικαλιστικό κίνημα, σε όλες τις χώρες, παρουσιάζει χαρακτήρα οργανικής αστάθειας — αρκετά αξιόλογες ομάδες εργατών δεν παύουν να απομακρύνονται απ' αυτό, ενώ οι ρεφορμιστές συνεχίζουν αδιάκοπα την πολιτική τους της συνεργασίας των τάξεων, με το πρόσχημα ότι

«χρησιμοποιούν το κεφάλαιο προς όφελος των εργατών». Στην πραγματικότητα, το κεφάλαιο εξακολουθεί να χρησιμοποιεί για τα συμφέροντα του τις οργανώσεις κάνοντας τες συνένοχες στον υποβιβασμό του βιοτικού επιπέδου των μαζών. Στην περίοδο που πέρασε, ενισχύθηκαν ιδιαίτερα οι δεσμοί που υπήρχαν ήδη ανάμεσα στις κυβερνήσεις και στους ρεφορμιστές δημαγωγούς, καθώς και η υποταγή των συμφερόντων της εργατικής τάξης στα συμφέροντα εκείνων που τη διευθύνουν.

II. Η επίθεση της Διεθνούς του Άμστερνταμ ενάντια στα επαναστατικά συνδικάτα

4. Οι αντιδραστικοί ηγέτες, τη στιγμή που υποχωρούσαν σ' όλα τα μέτωπα μπροστά στην αστική πίεση, ανέλαβαν να επιτεθούν εναντίον των επαναστατών εργατών.

Βλέποντας ότι η δικιά τους έλλειψη διάθεσης να οργανώσουν την αντίσταση εναντίον του κεφαλαίου προκάλεσε μεγάλη ζύμωση μέσα στις εργατικές μάζες και έχοντας αποφασίσει να καθαρίσουν τις οργανώσεις από την επαναστατική μόλυνση, ανέλαβαν μια επίθεση εναντίον του επαναστατικού συνδικαλιστικού κινήματος με σκοπό να σπάσουν το ηθικό και να διαλύσουν την επαναστατική μειοψηφία με όλα τα μέσα που έχουν στη διάθεση τους και να διευκολύνουν τη σταθεροποίηση της κλονισμένης ταξικής κυριαρχίας της μπουρζουαζίας.

5. Για να διατηρήσουν την εξουσία τους, οι ηγέτες της Διεθνούς του Άμστερνταμ δεν διστάζουν να αποκλείσουν, όχι μόνο άτομα και μικρές ομάδες, αλλά και οργανώσεις ολόκληρες — για τίποτα στον κόσμο δεν θέλουν οι άνθρωποι του Άμστερνταμ να γίνουν μειοψηφία και στην περίπτωση που θα απειληθούν από τα επαναστατικά στοιχεία, τους οπαδούς της Κόκκινης Διεθνούς των Εργατικών Συνδικάτων και της Κομμουνιστικής Διεθνούς, είναι αποφασισμένοι να προκαλέσουν το σχίσμα, αρκεί να μπορέσουν έτσι να κρατήσουν στα χέρια τους τη διοίκηση των συνδικάτων και τους υλικούς πόρους.

Αυτό έκαναν οι ηγέτες της γαλλικής Γενικής Συνομοσπονδίας Εργασίας — τον ίδιο δρόμο ακολουθούν οι ρεφορμιστές της Τσεχοσλοβακίας και οι ηγέτες της Παν-γερμανικής Ομοσπονδίας των Εργατικών Συνδικάτων. Τα συμφέροντα της μπουρζουαζίας απαιτούν το σχίσμα στις γραμμές του συνδικαλιστικού κινήματος.

6. Ταυτόχρονα με επίθεση των ρεφορμιστών απέναντι στους επαναστάτες εργάτες σε κάθε μια χώρα πραγματοποιείται και μια παρόμοια επίθεση σε διεθνές επίπεδο: αποκλείουν συστηματικά οι διάφορες εθνικές Συνομοσπονδίες που έχουν προσχωρήσει στην Διεθνή του Άμστερνταμ, τις αντίστοιχες εθνικές επαναστατικές Συνομοσπονδίες ή αρνούνται να τις δεχτούν. Έτσι, τα διεθνή συνέδρια των εργατών ορυχείων, υφαντουργίας, δέρματος, ξύλου, οικοδομών, υπαλλήλων T.T.T. (Ταχυδρομείων, Τηλέγραφου, Τραμ) αρνήθηκαν να δεχτούν τα ρωσικά συνδικάτα και τα άλλα επαναστατικά συνδικάτα επειδή αυτά ανήκαν στην Κόκκινη Συνδικαλιστική Διεθνή.

7. Αυτή η εκστρατεία των ανθρώπων του Άμστερνταμ εναντίον των επαναστατικών συνδικάτων αποτελεί μια εκδήλωση της εκστρατείας του διεθνούς κεφαλαίου εναντίον της εργατικής τάξης. Επιδιώκει τους ίδιους σκοπούς: σταθεροποίηση του καπιταλιστικού συστήματος πάνω στην εξαθλίωση των εργαζόμενων μαζών. Ο ρεφορμισμός προαισθάνεται ότι έρχεται το τέλος του — θέλει με τη βοήθεια των σχισμάτων και τον αποκλεισμό των πιο μαχητικών στοιχείων να εξασθενίσει όσο το δυνατόν περισσότερο την εργατική τάξη ώστε να την καταστήσει ανίκανη να πάρει στα χέρια της την εξουσία καθώς και τα μέσα παραγωγής και ανταλλαγής.

III. Οι αναρχικοί και οι κομμουνιστές

8. Ταυτόχρονα, μια «επίθεση» εντελώς όμοια με κείνη του Άμστερνταμ, εξαπολύθηκε από την αναρχική πτέρυγα του εργατικού κινήματος εναντίον της Κομμουνιστικής Διεθνούς, των κομμουνιστικών κομμάτων και των κομμουνιστικών πυρήνων των συνδικάτων. Ένας ορισμένος αριθμός αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων διακήρυξαν ανοιχτά την εχθρότητα τους απέναντι στην Κομμουνιστική Διεθνή και στη ρώσικη επανάσταση, παρά την επίσημη προσχώρηση τους στην Κομμουνιστική Διεθνή το 1920 και τις εκφράσεις συμπάθειας προς το ρωσικό προλεταριάτο και την Οκτωβριανή Επανάσταση.

Αυτό έκαναν τα ιταλικά συνδικάτα, οι γερμανοί «τοπικιστές», οι αναρχοσυνδικαλιστές της Γαλλίας, της

Ολλανδίας και της Σουηδίας.

9. Στο όνομα της συνδικαλιστικής αυτονομίας, ορισμένες συνδικαλιστικές οργανώσεις (η Εθνική Εργατική Γραμματεία της Ολλανδίας, οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου, τα ιταλικά (αναρχο)συνδικαλιστικά σωματεία κλπ.) αποκλείουν τους οπαδούς της Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς γενικά και τους κομμουνιστές ιδιαίτερα. Έτσι το σύνθημα της αυτονομίας ενώ στην αρχή φαίνονταν επαναστατικό, έγινε αντικομμουνιστικό (δηλαδή αντεπαναστατικό) και αποτελεί την ηχώ του συνθήματος της Διεθνούς του Άμστερνταμ που ασκεί την ίδια πολιτική κάτω από τη σημαία της ανεξαρτησίας (παρόλο που για κανέναν δεν είναι μυστικό ότι εξαρτάται ολοκληρωτικά από την εθνική και διεθνή μπουρζουαζία).

10. Η δράση των αναρχικών εναντίον της Κομμουνιστικής Διεθνούς, της Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς και της ρώσικης επανάστασης οδήγησε στην αποσύνθεση και σε σχίσμα τις γραμμές τους. Τα καλύτερα εργατικά στοιχεία τάχθηκαν εναντίον αυτής της ιδεολογίας. Ο αναρχισμός και ο αναρχοσυνδικαλισμός διασπάστηκαν σε πολλές ομάδες και τάσεις που διεξάγουν λυσσασμένο αγώνα υπέρ ή κατά της Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς, υπέρ ή κατά της δικτατορίας του προλεταριάτου, υπέρ ή κατά της ρωσικής επανάστασης.

IV. Ουδετερότητα και αυτονομία

11. Η επίδραση της μπουρζουαζίας πάνω στο προλεταριάτο καθρεφτίζεται στη θεωρία της ουδετερότητας, σύμφωνα με την οποία τα συνδικάτα θα πρέπει να θέτουν σκοπούς αποκλειστικά επαγγελματικούς, στενά οικονομικούς και σε καμιά περίπτωση ταξικούς. Η ουδετερότητα στάθηκε πάντοτε δόγμα καθαρά αστικό και ο επαναστατικός μαρξισμός το πολέμησε και το πολεμάει μέχρι θανάτου. Τα συνδικάτα που δεν θέτουν κανένα ταξικό σκοπό δηλαδή που δεν αποβλέπουν στην ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, είναι, παρά την προλεταριακή τους σύνθεση, οι καλύτεροι υπερασπιστές του αστικού καθεστώτος και της αστικής κοινωνίας.

12. Αυτή η περίοδος της ουδετερότητας ευνοήθηκε πάντοτε απ' το επιχείρημα ότι τα συνδικάτα πρέπει να ενδιαφέρονται μόνο για τα οικονομικά ζητήματα χωρίς να ανακατεύονται στην πολιτική. Η μπουρζουαζία έχει πάντοτε την τάση να διαχωρίζει την πολιτική από την οικονομία, επειδή καταλαβαίνει πολύ καλά ότι, αν κατορθώσει να περιορίσει την εργατική τάξη στο επαγγελματικό πλαίσιο, κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν πρόκειται να απειλήσει την ηγεμονία της.

13. Τον ίδιο ακριβώς διαχωρισμό μεταξύ οικονομίας και πολιτικής κάνουν επίσης και τα αναρχικά στοιχεία του συνδικαλιστικού κινήματος, για να αποτρέψουν το εργατικό κίνημα από τον πολιτικό δρόμο, με το πρόσχημα ότι κάθε πολιτική στρέφεται εναντίον των εργαζομένων. Αυτή η θεωρία, καθαρά αστική στο βάθος της, παρουσιάζεται στους εργάτες σαν θεωρία συνδικαλιστικής αυτονομίας, που την εννοούν οι προπαγανδιστές της σαν μια αντίθεση των συνδικάτων προς το Κομμουνιστικό Κόμμα και μια κήρυξη πολέμου ενάντια στο κομμουνιστικό εργατικό κίνημα.

14. Αυτός ο αγώνας εναντίον της «πολιτικής» και του πολιτικού κόμματος της εργατικής τάξης, τείνει να αδυνατίζει την μαχητικότητα του εργατικού κινήματος και ταυτόχρονα αποτελεί καμπάνια εναντίον του κομμουνισμού δηλαδή της κομμουνιστικής ταξικής συνείδησης μέσα στην εργατική τάξη. Η αυτονομία σε όλες τις μορφές, είτε είναι αναρχική, είτε αναρχοσυνδικαλιστική, είναι δόγμα αντικομμουνιστικό και πρέπει να αντιμετωπιστεί με την πιο αποφασιστική στάση: Το καλύτερο που μπορεί να προκύψει απ' αυτήν είναι μια αυτονομία απέναντι στον κομμουνισμό και ένας ανταγωνισμός μεταξύ συνδικάτων και κομμουνιστικών κομμάτων. Ειδάλλως καταντάει λυσσασμένος αγώνας των συνδικάτων εναντίον του κομμουνιστικού κόμματος, του κομμουνισμού και της κοινωνικής επανάστασης.

15. Η θεωρία της αυτονομίας, όπως τη διατυπώνουν οι γάλλοι, οι ιταλοί και οι ισπανοί αναρχοσυνδικαλιστές, αποτελεί με λίγα λόγια πολεμική κραυγή του αναρχισμού εναντίον του κομμουνισμού. Οι κομμουνιστές μέσα στα συνδικάτα πρέπει να καταπολεμήσουν αποφασιστικά αυτή την προσπάθεια των αναρχοσυνδικαλιστών να εισάγουν λαθραία, κάτω από τη σημαία της αυτονομίας, αυτό το αναρχικό βρωμοεμπόρευσμά τους ώστε να μην διαιρεθεί το εργατικό κίνημα σε εχθρικά μεταξύ τους τμήματα και να μην επιβραδυνθεί ή παρεμποδιστεί ο θρίαμβος της εργατικής τάξης.

V. Συνδικαλισμός και κομμουνισμός

16. Οι αναρχοσυνδικαλιστές ταυτίζουν τον εργατικό αγώνα με το συνδικαλισμό παρουσιάζοντας το δικό τους αναρχοσυνδικαλιστικό κόμμα σαν τη μόνη πραγματικά επαναστατική οργάνωση που είναι ικανή να οδηγήσει την ταξική δράση του προλεταριάτου στον τελικό της σκοπό. Ο αναρχοσυνδικαλισμός, που αποτελεί τεράστια πρόοδο απέναντι στον τρεϊντγιουνιονισμό [δηλαδή την πολιτική του εργατικού κινήματος που περιορίζεται σε συντεχνιακές διεκδικήσεις αποκλειστικά γύρω από τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας], παρουσιάζει ωστόσο πολλά μειονεκτήματα και κακές πλευρές, στα οποία πρέπει να αντιταχθεί η αποφασιστικότερη αντίσταση.

17. Οι κομμουνιστές δεν μπορούν, ούτε και πρέπει στο όνομα των αφηρημένων αρχών των αναρχοσυνδικαλιστών, να εγκαταλείψουν το δικαίωμα τους να οργανώνουν «πυρήνες» μέσα στα συνδικάτα, όποιος κι αν είναι ο προσανατολισμός αυτών των συνδικάτων. Είναι αυτονόητο ότι οι κομμουνιστές που δρουν στα συνδικάτα θα είναι ικανοί να συντονίσουν τη δράση τους με κείνους τους (αναρχο)συνδικαλιστές που έμαθαν κάτι από τον πόλεμο και την επανάσταση.

18. Οι κομμουνιστές πρέπει να πάρουν την πρωτοβουλία να δημιουργήσουν μέσα στα συνδικάτα κοινό μπλοκ με τους επαναστάτες εργάτες των άλλων τάσεων. Οι πιο κοντινοί στον κομμουνισμό είναι οι «κομμουνιστές συνδικαλιστές», που αναγνωρίζουν την ανάγκη της δικτατορίας του προλεταριάτου και υπερασπίζονται ενάντια στους αναρχοσυνδικαλιστές την αρχή του εργατικού κράτους. Ο συντονισμός όμως των ενεργειών προϋποθέτει την ύπαρξη μιας κομμουνιστικής οργάνωσης. Όταν η δράση των κομμουνιστών είναι διασκορπισμένη και απομονωμένη τότε οι κομμουνιστές δεν αντιπροσωπεύουν καμιά σοβαρή δύναμη και αποστερούνται την δυνατότητα να συντονίσουν την δράση τους με την δράση των άλλων.

19. Οι κομμουνιστές, εφαρμόζοντας με τον πιο ενεργητικό και συνεπή τρόπο τις αρχές τους, καταπολεμώντας τις αντικομμουνιστικές θεωρίες της αυτονομίας και του διαχωρισμού της πολιτικής από την οικονομία — αυτή την αναρχική και εξαιρετικά βλαβερή για την επαναστατική πρόοδο της εργατικής τάξης ιδέα — πρέπει στο εσωτερικό των συνδικάτων όλων των τάσεων, να προσπαθήσουν να συντονίσουν τη δράση τους, στον πρακτικό αγώνα εναντίον του ρεφορμισμού και του βερμπαλισμού των αναρχοσυνδικαλιστών, με όλα τα επαναστατικά στοιχεία που τάσσονται υπέρ της ανατροπής του καπιταλισμού και της δικτατορίας του προλεταριάτου.

20. Στις χώρες όπου υπάρχουν σημαντικές οργανώσεις επαναστατών συνδικαλιστών (Γαλλία) και όπου κάτω από την επίδραση μιας ολόκληρης σειράς ιστορικών αιτιών εξακολουθεί να υπάρχει η δυσπιστία προς τα πολιτικά κόμματα μέσα σε ορισμένα στρώματα επαναστατών εργατών, οι κομμουνιστές επεξεργάζονται, σε συμφωνία με τους συνδικαλιστές, ανάλογα με τις ιδιομορφίες της χώρας και του συγκεκριμένου εργατικού κινήματος, τις μορφές και τις μεθόδους του κοινού αγώνα εναντίον του κεφαλαίου σε όλες τις επιθετικές και αμυντικές εκδηλώσεις του.

VI. Ο αγώνας για τη συνδικαλιστική ενότητα

21. Το σύνθημα της Κομμουνιστικής Διεθνούς («ενάντια στην διάσπαση των συνδικάτων») πρέπει να εφαρμοστεί εξίσου δραστήρια όπως και στο παρελθόν, παρά τις λυσσασμένες διώξεις στις οποίες υποβάλλουν τους κομμουνιστές οι ρεφορμιστές σ' όλες τις χώρες. Οι ρεφορμιστές επιδιώκουν να παρατείνουν το σχίσμα με τους αποκλεισμούς και τις διαγραφές. Διώχνοντας συστηματικά τα καλύτερα στοιχεία των συνδικάτων ελπίζουν να κάνουν τους κομμουνιστές να χάσουν την ψυχραιμία τους, να φύγουν από τα συνδικάτα, εγκαταλείποντας το καλομελετημένο σχέδιο τους δηλαδή της κατάκτησης των οργανώσεων αυτών από το εσωτερικό τους, και να ταχθούν υπέρ του σχίσματος. Αλλά δεν θα μπορέσουν οι ρεφορμιστές να καταφέρουν αυτό που θέλουν.

22. Το σχίσμα του συνδικαλιστικού κινήματος, ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες, αποτελεί το μεγαλύτερο κίνδυνο για το εργατικό κίνημα στο σύνολο του. Το σχίσμα στα εργατικά συνδικάτα θα έριχνε την εργατική τάξη πολλά χρόνια πίσω, γιατί η μπουρζουαζία θα μπορούσε τότε να ξαναπάρει εύκολα πίσω τις πιο στοιχειώδεις εργατικές κατακτήσεις. Οι κομμουνιστές πρέπει με κάθε μέσο να εμποδίσουν το συνδικαλιστικό σχίσμα. Με όλα τα μέσα, με όλες τις δυνάμεις των οργανώσεων τους,

πρέπει να εμποδίσουν την εγκληματική ελαφρότητα με την οποία οι ρεφορμιστές σπάζουν τη συνδικαλιστική ενότητα.

23. Στις χώρες όπου υπάρχουν παράλληλα δύο εθνικές συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες (Ισπανία, Γαλλία, Τσεχοσλοβακία, κ.λπ.) οι κομμουνιστές πρέπει να αγωνιστούν συστηματικά για την ενοποίηση αυτών των παράλληλων οργανώσεων. Εφόσον υπάρχει αυτός ο σκοπός της συγχώνευσης των συνδικάτων, που σήμερα είναι διασπασμένα, δεν είναι καθόλου λογικό να αποσπούμε τους μεμονωμένους κομμουνιστές και τους επαναστάτες εργάτες από τα ρεφορμιστικά συνδικάτα μεταφέροντας τους στα επαναστατικά συνδικάτα. Κανένα ρεφορμιστικό συνδικάτο δεν πρέπει να παραμείνει χωρίς επαναστατική ζύμη. Η ενεργητική εργασία των κομμουνιστών και στα δύο συνδικάτα που υπάρχουν παράλληλα, αποτελεί προϋπόθεση για την αποκατάσταση της ενότητας που σήμερα δεν υπάρχει.

24. Η προστασία της συνδικαλιστικής ενότητας, καθώς και η αποκατάσταση της εκεί που δεν υπάρχει, δεν είναι δυνατή παρά μόνο αν οι κομμουνιστές βάλουν σε ενέργεια ένα πρακτικό πρόγραμμα για κάθε χώρα και για κάθε κλάδο της βιομηχανίας — στο πεδίο μιας πρακτικής εργασίας, ενός πρακτικού αγώνα, μπορούν να συγκεντρώσουν τα σκορπισμένα στοιχεία του εργατικού κινήματος και να δημιουργήσουν, στην περίπτωση που υπάρχει συνδικαλιστικό σχίσμα, τις αναγκαίες προϋποθέσεις για να εξασφαλιστεί η οργανική ενοποίηση. Κάθε κομμουνιστής πρέπει να έχει υπόψη του ότι το συνδικαλιστικό σχίσμα δεν αποτελεί μόνο απειλή για τις άμεσες κατακτήσεις της εργατικής τάξης, αλλά και για την ίδια την κοινωνική επανάσταση. Οι προσπάθειες των ρεφορμιστών να διασπάσουν τα συνδικάτα πρέπει να συντριβούν — κι αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με μια δραστήρια οργανωτική και πολιτική εργασία μέσα στις εργατικές μάζες.

VII. Ο αγώνας κατά του αποκλεισμού των κομμουνιστών

25. Ο αποκλεισμός των κομμουνιστών έχει σαν σκοπό να αποδιοργανώσει το επαναστατικό κίνημα, απομονώνοντας τους ηγέτες από τις εργατικές μάζες — επίσης, οι κομμουνιστές δεν μπορούν να περιοριστούν στις μορφές και τις μεθόδους του αγώνα που χρησιμοποιούσαν ως τώρα. Το παγκόσμιο συνδικαλιστικό κίνημα έχει φτάσει στην κρισιμότερη στιγμή του. **Η** διασπαστική θέληση των ρεφορμιστών έχει οξυνθεί, ενώ η θέληση μας να σώσουμε τη συνδικαλιστική ενότητα πιστοποιείται από πολλά γεγονότα και οι κομμουνιστές πρέπει να δείξουν στο μέλλον, και στην πράξη επίσης, την αξία που αποδίδουν στην ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος.

26. Όσο περισσότερο γίνεται φανερή η διασπαστική πολιτική των εχθρών μας, με τόσο μεγαλύτερο σθένος πρέπει να επιδιώξουμε να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα της συνδικαλιστικής ενότητας. Ούτε μια φάμπρικα, ούτε ένα εργοστάσιο, ούτε μια συγκέντρωση δεν πρέπει να λησμονήσουμε — παντού πρέπει να ακουστεί η διαμαρτυρία εναντίον της τακτικής του Άμστερνταμ. Πρέπει το πρόβλημα του συνδικαλιστικού σχίσματος να τεθεί μπροστά σε κάθε συνδικαλισμένο και να τεθεί όχι μόνο όταν το σχίσμα είναι έτοιμο να γίνει, αλλά από τη στιγμή που θα παρουσιαστεί αυτός ο κίνδυνος. Το ζήτημα του αποκλεισμού των κομμουνιστών από το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να μπει στην ημερήσια διάταξη όλου του κινήματος κάθε χώρας που την αφορά αυτή η ενέργεια. Οι κομμουνιστές είναι αρκετά δυνατοί για να μην αφήσουν να στραγγαλιστούν χωρίς να πούνε λέξη. **Η** εργατική τάξη πρέπει να ξέρει ποιος υποστηρίζει τη διάσπαση και ποιος την ενότητα.

27. Ο αποκλεισμός των κομμουνιστών από τις τοπικές οργανώσεις όταν εκλεγούν σε συνδικαλιστικές θέσεις δεν πρέπει μόνο να προκαλέσει διαμαρτυρίες για την παραβίαση της θέλησης των εκλογέων αλλά ένας τέτοιος αποκλεισμός πρέπει να οδηγήσει σε αποφασιστική και οργανωμένη αντίσταση. Τα μέλη που αποκλείονται δεν πρέπει να μείνουν σκορπισμένα. Το σημαντικότερο καθήκον των κομμουνιστικών κομμάτων είναι να μην επιτρέψουν στα στοιχεία που αποκλείστηκαν να παραμείνουν διαλυμένα. Πρέπει να οργανωθούν σε συνδικάτα αποκλεισμένων τα οποία να θέσουν στο κέντρο της πολιτικής εργασίας τους ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα, καθώς και την απαίτηση να ξαναγυρίσουν στη θέση τους.

28. Ο αγώνας εναντίον των αποκλεισμών είναι στην πραγματικότητα αγώνας για την ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος. Εδώ, όλα τα μέτρα που οδηγούν στην αποκατάσταση της ενότητας, είναι

καλά. Οι αποκλεισμένοι δεν πρέπει να μείνουν απομονωμένοι και αποκομμένοι από κάθε αντιπολίτευση, ούτε και από τις ανεξάρτητες επαναστατικές οργανώσεις που υπάρχουν στη συγκεκριμένη χώρα — κι αυτό γιατί επιβάλλεται να οργανωθεί ο κοινός αγώνας εναντίον των αποκλεισμών και για το συντονισμό της δράσης στον αγώνα εναντίον του κεφαλαίου.

29. Τα πρακτικά μέσα του αγώνα μπορούν και πρέπει να συμπληρωθούν και να τροποποιηθούν σύμφωνα με τις τοπικές συνθήκες και ιδιομορφίες. Είναι σημαντικό τα κομμουνιστικά κόμματα να παίρνουν καθαρά μαχητική αντιδιασπαστική θέση και να κάνουν ό,τι μπορούν για να μην επιτρέψουν να πραγματοποιηθεί η πολιτική των αποκλεισμών που έχει αισθητά ενισχυθεί από τότε που άρχισαν οι ενέργειες για τη συγχώνευση της 2ης και της 2V4 Διεθνούς. Δεν υπάρχουν οριστικά και καθολικής ισχύος μέτρα και μέθοδοι εναντίον των αποκλεισμών. Απ' αυτή την άποψη, τα κομμουνιστικά κόμματα έχουν τη δυνατότητα να αγωνιστούν με μέσα που τα θεωρούν σαν τα καλύτερα για να φτάσουν στο σκοπό τους: την κατάκτηση των συνδικάτων και την αποκατάσταση της συνδικαλιστικής ενότητας που έχει πάψει να υπάρχει.

30. Τα κομμουνιστικά κόμματα οφείλουν να αναλάβουν τον πιο ενεργητικό αγώνα εναντίον του αποκλεισμού των επαναστατικών συνδικάτων από τους κόλπους των διεθνών Συνομοσπονδιών. Τα κομμουνιστικά κόμματα δεν μπορούν και δεν πρέπει να παραμείνουν παθητικοί θεατές του αποκλεισμού των επαναστατικών συνδικάτων για το μόνο λόγο ότι είναι επαναστατικά. Οι διεθνείς επιτροπές προπαγάνδας κατά βιομηχανία, που συγκροτήθηκαν από την Κόκκινη Διεθνή των Εργατικών Συνδικάτων, πρέπει να βρουν τους θερμότερους υποστηρικτές τους στο πρόσωπο των κομμουνιστικών κομμάτων, ώστε να μπορέσουν να συγκεντρωθούν όλες οι υπάρχουσες επαναστατικές δυνάμεις με αντικειμενικό σκοπό τον αγώνα για ενιαίες διεθνείς Συνομοσπονδίες κατά βιομηχανικό κλάδο. Όλος αυτός ο αγώνας πρέπει να γίνει κάτω από τη σημαία της αποδοχής όλων των συνδικάτων χωρίς διάκριση τάσης, χωρίς διάκριση πολιτικών ρευμάτων, σε μια μοναδική διεθνή οργάνωση βιομηχανίας.

VIII. Συμπέρασμα

Το 4ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, ακολουθώντας το δρόμο της κατάκτησης των συνδικάτων και του αγώνα εναντίον της διασπαστικής πολιτικής των ρεφορμιστών, δηλώνει επίσημα ότι κάθε φορά που οι άνθρωποι του Άμστερνταμ δεν θα καταφεύγουν σε αποκλεισμούς και κάθε φορά που θα δίνουν τη δυνατότητα στους κομμουνιστές να αγωνίζονται ιδεολογικά για τις αρχές τους στους κόλπους των συνδικάτων, οι κομμουνιστές θα αγωνίζονται σαν πειθαρχημένα μέλη στις γραμμές της ενωμένης οργάνωσης, βαδίζοντας πάντοτε μπροστά σε όλες τις ρήξεις και τις συγκρούσεις με τη μπουρζουαζία.

Το 4ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς δηλώνει ότι όλα τα κομμουνιστικά κόμματα πρέπει να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για να παρεμποδίσουν το σχίσμα μέσα στα συνδικάτα, ότι πρέπει να κάνουν ό,τι μπορούν για να αποκαταστήσουν τη συνδικαλιστική ενότητα, που σε ορισμένες χώρες έχει πάψει να υπάρχει, και ότι πρέπει να πετύχουν την προσχώρηση του συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας τους στην Κόκκινη Διεθνή των Εργατικών Συνδικάτων.